

MISJONIJUTUSTUSED IV kvartal 2005

Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjon

Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjoni kuuluvad Bangladesh, Brunei, Kambodža, Indoneesia, Laos, Malaisia, Myanmar, Filipiinid, Singapur, Sri Lanka, Tai, Timor-Leste (endine Ida-Timor), Vietnam ning saartest Guam ja Wake, Põhja-Mariaanid, Mikroneesia, Marshalli saared ja Belau (Palau) Vabariik.

Sellel kvartalil on tähelepanu keskmes Bangladesh, Kambodža, Guam ja Sri Lanka.

Bangladesh

Bangladesh on üks maailma vaesemaid riike, kel on probleeme ülerahvastatusega ning kus pidevad üleujutused ja tsüklonid ohustavad saaki ning võtavad tuhandeid elusid. Rohkem kui pool rahvastikust elab vaesuses ning kirjaoskajaid on umbes 38%.

Bangladeshis on kõige rohkem moslemeid (86%) ja hindusid (12%), kuid riigi põhiseadusega on tagatud siiski usuvabadus. Kõigi usulahkude kristlasi kokku on vähem kui üks protsent rahvastikust.

Tänu headele koolidele, lastekodudele ja teistele misjonitöö moodustele on adventkogudus kasvamas. Suurem osa kasvust toimub siiski riigi äärealade arvelt. Pealinnas Dhakas on rohkem kui 10 miljonit elanikku. Kuid adventistidel on kogu selle suurlinna piirkonna tarvis ainult üks kirik. Pingutused uute gruppide rajamiseks kannavad küll vilja, kuid jumalateenistuste jaoks ruumi üürimine on peaaegu võimatu. Ilma kindal kooskäimise kohata ei leia õppida soovijad tihtipeale ruume. Praegu on vähemalt kahele väikesele grupile leitud korterid, kus nad peavad oma teenistusi läbi viima vaikselt hirmu pärast vihaste naabrite ees, kes ei ole samast usust.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda vähemalt kahele kogudusele jumalateenistuste jaoks kindlad hooned, mis soodustavad nii üksteisega suhtlemist kui ka vaimulikku kasvamist. Kui Dhaka kogudus kasvab, suudab see levitada Kristuse evangeeliumi teistesse piirkondadesse üle kogu maa.

Kambodža

Kambodža hiljutine ajalugu on loonud kristluse jaoks soodsa pinnase. Sajandeid oli Kambodža rahvuslikuks religiooniks budism, kuid punaste khmeeride genotsiid veerand sajandit tagasi juuris selle välja. Genotsiidi käigus tapeti peaaegu kaks miljonit khmeeri. Tihtipeale oli ainsaks põhjuseks see, et nad olid haritud või jõukad. Tuhanded põgenesid põgenikelaagritesse Kambodža ja Tai piiril ning paljud õppisid seal tundma Päästjat.

Käputäis adventusklikke tunnistas oma usust Jumalasse põgenikelaagrites ning nende arv mitmekordistus. Kui Kambodža elanikud 1980-ndatel kodumaale tagasi pöördusid, hakkasid nad seal tunnistama oma usust. Praegu umbes 5000 usklikuga kogudus kasvab jõu ja inimeste poolest.

Ikkagi seisavad Kambodža kristlased evangeeliumitöös silmitsi raskete ülesannetega. Siiski - üheks avatud ukseks on haridus. Kümme aastat tagasi rajas adventkogudus pealinna Phnom Penhi kaheteistklassilise kooli. See alustas suures hoones ning esimesed internaatkooli õpilased lükkasid lauad kokku, et ööseks oma magamismatid maha panna. Praegu on internaadis olevate õpilaste käsutuses uus ühiselamu krundil, kus ühel päeval saab olema täielik adventinternaatkool alates lasteaiast kuni kaheteistkümnenenda klassini. Plaanide kohaselt võib kool vastu võtta rohkem kui 700 õpilast, kelledest paljud on mitteadventistid ja isegi mitte kristlikest kodudest. Kool on end juba tõestanud tugeva evangeeliumitöö vahendina ning uute

hoonetega köidab see ka paljusid ühiskonna jõukamast osast. Osa selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetustest läheb selle kooli klassiruumide ehituseks.

Guam

Guam on USA haldusesse kuuluv väike saar Vaikses ookeanis. Peaaegu pool Guami rahvastikust saab tööd militaarobjektidel ja riigiasutustes. Guam on tugev kristlik saar, kus enamik elanikest on katoliiklased tänu üle 300-aastasele Hispaania ülemvõimule. Adventkogudus on üks suurematest saare usulahkudest.

Adventkogudusel on haigla ja hambakliinik ning kaheteistklassiline kool, mis mõlemad on osutunud headeks evangeeliumitöö vahenditeks saarel. Kuid 2002. aasta kaks ülitugevat taifuuni purustasid adventakadeemia. Kool püüab end uuesti üles ehitada tugevama ja kindlamana kui varem. Osa selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetustest läheb kooli võimla lõpetamiseks. Võimla on elujõulise kooli nõutav osa, kuna kuus kuud aastast sajab vihma.

Sri Lanka

Sri Lanka püüab tõusta jalule pärast aastaid kestnud kodusõda ja eelmise aasta detsembri hävitavat tsunamit. Ametlikult budistlikus riigis Sri Lankas on tugev hindu kogukond ja ka märkimisväärne arv moslemeid. Kristlasi on vähem kui kaheksa protsenti rahvastikust. Adventkogudusel, kes tähistas hiljuti evangeeliumitöö sajandat aastapäeva, on pisut üle 3000 liikme.

Üks põhjus koguduse aeglasele kasvule siin riigis on jumalateenistusteks sobilike hoonete nappus. Teistest usulahkudest pärinevatel inimestel on raske austada Jumalat, kelle järelkäijatel pole isegi jumalateenistuste kohta. Osa selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetustest on rahasüstiks Sri Lanka adventistidele kümne palvela ehitamisel olemasolevatele kogudustele.

Kolmeteistkümnennda hingamispäeva programm

Lugege programm juba kvartali alguses läbi ning jagage osad inimestele, kes teevad kõik, et programmi esitamine õnnestuks.

Edaspidised kolmeteistkümnennda hingamispäeva projektid

2006. aasta esimesel kvartalil keskendume Lõuna-Aafrika-India Ookeani Divisjonile. Spetsiaalsed projektid on kahe Malawis ja Mosambiigis asuva seminari laiendamiseks, et teha juurde hädavajalikke lisakursusi.

2006. aasta teisel kvartalil on tähelepanu keskmes Lõuna-Ameerika Divisjon. Riikidest keskendume Argentiinale ja Brasiiliale.

Ülesanded

Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjoni riigid, mida käsitleme sellel kvartalil, esitavad Kristuse evangeeliumi levitamise tööle tohutu väljakutse. Neist riikidest kolmes on kristlus väike vähemususund ning tihtipeale on evangeeliumitööd ilma avalikku vaenulikkust äratamata raske teha. Kuid kohalikud usklikud leiavad mooduseid või loovad uusi, et tunnistada usust hoolimata raskustest seoses kultuuri või riiklike struktuuridega.

Võimalused

Selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetuse projektid on:

- Rajada kaks misjoni- ja meditsiinikeskust Bangladeshis pealinna Dhakasse, kus on ainult 336 adventisti 8,4 miljoni elaniku kohta.
- Ehitada kool 750 õpilase jaoks Phnom Penhi Kambodžas, 10/40 akna keskmes.

- Aidata taastada Guami Adventakadeemia hooned, mille purustasid taifuunid.
- Ehitada kümme palvelat Sri Lankasse, kus vastrajatud kogudustel pole jumalateenistusteks ruume.

Abimaterjalid

Edasiseks informatsiooniks sellel kvartalil käsitletavate riikide kohta pöörduge raamatukogu reisi- või lasteosakonda või otsige infot entsüklopeediatest.

Retseptid Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjonist on laste misjonilehes *Children's Mission* lehekülgedel 6, 8 ja 10. Tähistage nende riikide kultuuriga tutvumist ühise söömaajaga. Paluge lastel esitada laule, mida nad sel kvartalil õpivad.

Saatkonnad ja turismiagentuurid pakuvad erinevate riikide kohta informatsiooni. Teavet on võimalik leida ka internetist. Inglise keeles Bangladeshi kohta: <http://www.bangladeshgov.org/> (ametlik veeb), <http://www.parjatan.org/> (turismiveeb); Kambodža kohta: <http://www.camnet.com.kh/ocm/> (ametlik veeb), <http://www.cambodia-web.net/> (turismiveeb); Guami kohta: <http://ns.gov.gu/government.html> (ametlik veeb), <http://www.visitguam.org/main/> (turismiveeb); Sri Lanka kohta: <http://www.gov.lk/> (ametlik veeb), <http://www.lanka.net/> (turismiveeb).

1. oktoober 2005
Bangladesh

Sama jõgi, mis oli andnud talle Piibli, nägi teda kinnitamas oma pühendumist Jumalale.

Kingitus jõelt

Doneshor Tripura

Doneshor istus lopsakale rohule puu all ja ohkas. Tal oli hea meel olla taas kodus ja näha jälle oma isa vesipühvlit. Ta oli olnud kodust kaugel – koolis – ning oli just teinud ära keskkooli lõpueksamid. Sel päeval oli tema ainus mõte päiksepaistel puhata.

Päev läks palavaks ning sel ajal, kui vesipühvel karjamaal sõi, otsustas Doneshor minna jökke ujuma. Ta sumas jahedasse vette, otsides kohta, mis on ujumiseks piisavalt sügav. Oli kuiv aastaaeg ning jõgi oli palju kitsam kui tavaliselt.

Kingitus jõelt

Doneshor seisis vööni vees ja vaatas ülesvoolu. Ta nägi vees midagi hulpivat. Selles, et jões ujus praht, ei olnud midagi ebatavalist, kuid millegipärast oli just see ese talle silma jäänud. Ta ootas, kuni see ujus talle lähemale, kummardus siis ja võttis selle veest välja. See oli raamat – Piibel. Doneshor ei olnud kunagi varem Piiblit näinud, kuid vaistlikult teadis ta, et see on püha raamat. Ta sumas kaldale ja pani märja raamatu hoolikalt päikese kätte kuivama. Kui mõned lehed olid kuivanud, keeras ta järgmised märjad lehed ette ja lasi päikese kuumadel kiirtel neid kuivatada.

Doneshori pere kummardas iga päev oma jumalaid, tuues kodualtaril neile andidena riisi ja viirukit. Nad järgisid hoolikalt erilisi paastupäevi ning käisid tihti templis. Vanemad olid Doneshorile õpetanud lugu pidama kõigist pühadest asjadest, kaasa arvatud raamatust, mille ta jõest leidis.

Õhtuks ei olnud raamat veel ära kuivanud, kuid Doneshor võttis selle koju kaasa. Järgmisel hommikul tõi ta raamatu põllule kaasa ja pani avatult päikese kätte kuivama. Kolme päeva pärast oli Piibel lugemiseks piisavalt kuiv. Uudishimulikult keeras Doneshor lahti esimese lehekülje ja hakkas lugema: "Alguses lõi Jumal..."

Doneshori haaras kaasa loomislugu ning lugu esimesest mehest ja naisest. Talle meenus, et oli lugenud esimestest inimestest hindude pühast raamatust *Gita*'st. Talle tuli mõte hakata *Gita*'t ja Piiblit võrdlema.

Ühel päeval luges ta palvet, mille Jeesus õpetas oma jüngritele. Ta mõtles: "Siiani on kõik mu palved olnud isekad. Ma ei ole teinud muud, kui kogu aeg palunud ja palunud, soovides midagi endale või oma perele. Nüüd ma mõistan, et kristlased palvetavad teistmoodi; see hõlmab kogu maailma."

Jumalat avastades

Edasi lugedes avastas Doneshor pildi Jumalast, kes tuleb inimeste juurde ja kutsub neid imelist lunastuse andi vastu võtma. Doneshor mõtles, kuidas tema oli kogu elu püüdnud kalleid ande tuues ära teenida jumalate heakskiitu ja jumalate rahustamiseks teinud pikki väsitavaid palverännakuid. Ta teadis, et rikkastel inimestel oli kerge jumalate poolehoidu võita, kuid vaesed pered nagu temal nägid suurt vaeva, et jumalatele meele järele olla, sest jumalad tahtsid ikka rohkem ja rohkem.

Doneshor tundis kirglikku soovi tõe tundma õppida. Ta otsustas märkida punase pliatsiga kõik, mis ta Piiblist ja *Gita*'st head ja kasulikku leiab. Varsti sai ta aru, et märgib ära peaaegu kogu Piibli.

Doneshor otsustas, et temast saab ühel päeval kristlane, kuigi tal polnud aimugi, kuidas või kuna see võiks toimuda. Ta ei olnud kunagi kohanud kristlast, kellega rääkida asjadest, mis tal südames olid.

"Ma olen kristlane"

Doneshor astus kolledžisse ning tal oli lugemiseks vähe aega, kuid soov Jumalat tundma õppida ei kadunud. Kui ta pärast kolledžit koju tagasi tuli, kohtas ta turuplatsil ühte ammust sõpra.

"Mina olen nüüd kristlane," teatas sõber. Doneshor võpatas.

"Tule! Tule!" ütles Doneshor ja viis sõbra kohta, kus nad said vestelda. Doneshor rääkis sõbrale, kuidas ta leidis jõest Piibli. Siis ütles ta: "Räägi mulle nüüd, kuidas ma saaksin kristlaseks."

Sõbra nägu lõi särama ja ta kallistas Doneshori. Siis rääkis ta, et ühes umbes 45 km kaugusel asuvas linnas on jumalateenistuste jaoks hoone, kus Doneshor saaks teada, kuidas kristlaseks saada. Sõber seletas talle teed kiriku juurde.

Laupäeva hommikul vara astus Doneshor bussile, mis viis linna, kus asus kirik. Ta leidis sõbra kirjelduse järgi kirikuhoone ja astus sisse. Kõik istusid suletud silmadega. Doneshor ei saanud aru, et nad palvetavad. Ta vaatas neid. "Nad näevad välja nagu tavalised inimesed," mõtles ta. Kui nad silmad avasid, olid nad üllatunud nähes Doneshori seismas ukse juures. Nad tervitasid teda ja palusid teda tulla nende juurde.

Doneshor käis kirikus nii sageli kui võimalik, kuid ta ei saanud käia igal nädalal, sest bussisõit oli kallis ja tihtipeale polnud tal raha. Ent ta tundis õpitust suurt rõõmu ja hakkas ka sõpradele kirikus kuuldust rääkima. Mõned tema sõpradest soovisid samuti kirikusse tulla. Nii moodustus väike grupp, kes leppisid kokku, et käivad kirikus kordamööda, et bussisõidu kulutusi kokku hoida. Need, kes käisid kohal, said teistele õpetada seda, mida ise olid teada saanud.

Esimene lõikus Kristusele

Aasta aega käisid Doneshor ja ta sõbrad sel moel kirikus. Siis ütles Doneshor pastorile, et ta tahab saada ristitud ning väljendada avalikult soovi järgida Jeesust. Pastor korraldas hea meelega ristimise, kuid ta vabandas, et väikeses kirikus ei ole ristimisbasseini. "Meil tuleb sind Chengi jões ristida," ütles pastor vabandavalt.

"See on ju imetore!" ütles Doneshor silmade särades. "Sama jõgi, mis tõi mulle Piibli, on nüüd tunnistajaks minu lepingule Jumalaga!"

Jões, millest olid saanud alguse Doneshori Jumala otsingud, ristiti Doneshor ja veel 24 inimest. Nende 24 hulgas oli seitse sõpra, kelle Doneshor oli Kristuse juurde kutsunud. Nad on esimesed kristlased Tripura hõimus.

Doneshor mõistis, et ta oli Piibli õppimist alles alustanud. Ta soovis veel palju teada saada. Pastor nägi Doneshori siirust ja rääkis talle Bangladeshis adventseminarist ja kolledžist. Doneshor astus kooli ja õpib nüüd religiooni.

Seitse Doneshori sõpra, kes ristiti temaga koos, on samuti Issandale ustavad. Doneshor kavatseb suvevaheajal minna koos sõpradega tagasi kodukülla ja õpetada oma rahvale seda, mida nad on õppinud. Nad kavatsevad ehitada lihtsa bambusest kodukirikku, esimese kristliku palvela terves piirkonnas. "Ma soovin, et Jumal kasutaks mind kuulutades oma rahvale imelist sõnumit Jeesusest," ütleb Doneshor.

Doneshor Tripura on üliõpilane Bangladeshis Adventseminaris ja Kolledžis.

*8. oktoober 2005
Bangladesh*

Üliõpilase siiras palve avab Kristuse töö jaoks uue misjonipõllu.

"Siin ma olen"

Sunil Bikash Tripura

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noormehel ette kanda.]

Jumal tõi mind välja ebajumalateenistustega minevikust ja asetas mu jalad oma kindlale teele. Tänuks Tema kaitse pärast tagakiusajate eest, pühendasin ma oma elu Jumala teenimisele ja palvetasin Jesaja palvet: "Siin ma olen. Saada mind." (Jes.6:8)

Jumal võttis minu palvet tõsiselt ja juhtis mind õppima Bangladeshis Adventseminari ja Kolledžisse, mis sai minu esimeseks misjonipõlluks. Paljud neist, kes seal õpivad, ei ole adventistid ja nii ma hakkasid reede õhtuti käima oma kaasüliõpilaste juures ja vestlema nendega Jumalast. Praeguseks on rohkem kui 150 üliõpilast andnud oma südame Jeesusele.

Siis andis Jumal ühel päeval mulle järgmise misjonipõllu kolledži lähedal.

Kalampuri projekt

Ühel reedel läksin ma bussi, et sõita linna. Ma nägin bussis istumas ühte vana meest oma hõimust. Ma istusin tema kõrvale ja me hakkasime vestlema. Sain teada, et ta elab kooli kõrval asuvas külas. Ma küsisin temalt, miks ta elab nii kaugel meie hõimu piirkonnast.

Ta jutustas mulle, et tagakiusamise ajal palju aastaid tagasi oli grupp külaelanikke põgenenud Kesk-Bangladeshi mägedesse ning jäänud sinna elama. Praegu elab nende külas umbes 200 perekonda. Kui nad elasid oma endises kohas, oli neil kõik eluks vajalik, kuid nüüd on neil tegemist, et oma perekondi päevilistena ära toita. Neil ei ole elektrit, veevärki ega kooli. Mitte keegi külast ei oska lugeda ega kirjutada.

Kui ma kuulsin mehe kirjeldust sellest külast, haaras mu südant kurbus, saades teada, kui kehvades tingimustes inimesed elavad. Kuid siis haaras mind elevus, kui ma mõistsin, et ma saan neid aidata! Ma küsisin mehelt, kas ma tohiksin tulla nende külle neid aitama. Ta oli lahkelt nõus ning seletas, kuidas külle jõuda.

Esmaspäeval rääkisin ma sellest kogemusest religiooni tunnis ja leidsin veel kolm üliõpilast, kes olid valmis koos minuga sinna külle minema. Ka religiooni osakonna juhataja lubas meid aidata.

Samal pärastlõunal läksin ma küla otsima. Kui kohale jõudsin, leidsin ma mehe, keda olin bussis kohanud. Läksin tema juurde ning rääkisin talle endast ja oma õpingutest. Kui ta mulle küla näitas, hakkasid lapsed meil järel käima. Nad olid vaimustuses, kui tervitasin neid nende enda keeles. Ma jätsin hüvasti ja läksin kooli tagasi.

Käisin tolles külas nädala jooksul igal päeval, kohates ikka rohkem ja rohkem inimesi. Ma igatsesin väga rääkida neile Jumala armastusest, sest ma teadsin, et nad kummardavad ikka veel ebajumalaid. Jutustasin neile, et ma olen kristlane ja käin kristlikus kolledžis. Siis küsisin, kas ma tohiksin mõned sõbrad kaasa tuua. Nad olid sellega lahkelt nõus.

Hingamispäeva pärastlõunal tulid 12 üliõpilast ja õppejõud koos minuga sellesse külle. Me külastasime iga kodu ja laulsime suures aias laule. Need olid laulud Jumalast, mitte Jeesusest. Külaelanikud palusid meil teine kordki tulla ja rohkem Jumalast rääkida. Nii algas Jumala töö selles külas.

Misjoniprogramm

Meie koolist külle on maad tunni aja kõndimise jagu. Ma võin osa teed ka bussi või riksaga sõita, kuid see on üliõpilase jaoks liiga kallis. Kui mul raha ei ole, siis lähen jalgsi. Kuid ma olen valmis tegema seda nii kaua, kui Jumal jõudu annab.

Me jätkasime hingamispäeviti külas käimist. Tasapisi tutvustasime oma usku, alustades loomisest, loodusest ja üldistest mõtetest. Me rääkisime ainult Jumalast, mitte Jeesusest, sest nad ei teadnud Jeesusest midagi. Julgustatuna heast vastuvõtust ja innustatuna nende vajadustest ütlesin ma lapsevanematele, et märkasin nende lapsi mitte koolis käivat. Ma pakkusin, et rajan kooli ja isegi õpetan seal, kui vanemad seda soovivad. Nad lubasid saata oma lapsed kooli kohe, kui see avatakse.

Minu tunnid kolledžis on ainult pealelõunal, nii õpetasin ma hommikuti lapsi. Meie esimene klassiruum oli puu all ainult 10 või 12 õpilasega. Me alustasime lihtsate sõnade ja numbritega. Me laulsime ja ma jutustasin neile lugusid Piiblist, teades, et nad räägivad õpitust vanematele.

Kolme nädalaga kasvas õpilaste arv 85-ni. Mul oli abi tarvis. Kolledžis leidis veel kaks üliõpilast, kes olid nõus mind aitama, ning kool muretses meile jalgrattad, et me ei peaks iga päev raha kulutama bussisõidule ja rikšale. Koolis oli kolm õpetajat, kuid õpilasi juba 120. Lapsed õpivad lugema Piiblit, jutustama piiblitlugusid ja laulma laule Jumalast. Üks perekond külas võttis endale ülesande meile iga päev toitu valmistada.

Kolledži tudengid kogusid põranda katmiseks matte ning muretsesid meie kooli jaoks tooli ja laua. Vihmahooajal vajasime kooskäimiseks kuiva kohta – nii lubasid külaelanikud meil klassiruumidena kasutada oma verandasid. Koguduse ja kolledži rahvas koguvad raha, et ehitada külla lihtne koolimaja.

Hingamispäeva pealelõunati käime me selles külas ja räägime inimestele Jumalast, õpetame vanematele tervislikku eluviisi, usku ja aiapidamist. Nad on rõõmsad, et saavad teada, kuidas paremini elada, ning paljud neist on loobunud ebapuhtast toidust ja alkoholist.

Me peame hingamispäeva pärastlõunati külas jumalateenistusi. Mõned on avaldanud soovi kogudusega liituda, kuid me peame ootama, kuni nad mõistavad täielikult, mida tegelikult tähendab Jeesuse järgimine.

Vaenlase rünnak

Meie edu ei ole olnud kerge ega probleemitu. Kui ühel päeval mina ja grupp üliõpilasi küla poole kõndisime, kohtasime mõningaid mehi külast. Nad kutsusid mind lähemale ja ma tegin seda. Ma mõistsin nende esitatud küsimuste põhjal, et neile ei meeldinud meie töö külas. Siis haarasid nad mul kuklast ja lükkasid mind džungli poole. Ma tean, et nad kavatsesid mind tappa. Ma ei kartnud, vaid palvetasin: "Issand, kui ma suren, palun valmista mulle eluase taevas."

Teised üliõpilased nägid, mis toimus, ja jooksid mulle appi. Siis läksime edasi küla poole. Järgmisel päeval läksin ma üksi küla poole, et koolis õpetada. Teel kohtasin ma selle grupi juhti, kes olid tahtnud mind džunglisse vedada. Mulle kahju tegemise asemel palus ta oma hingamispäevase käitumise pärast vabandust. Me läksime koos külla. Nüüd on ta mu hea sõber!

Jumala töö selles paigas läheb edasi. Kuid seal on veel palju teha. Palvetage nende armsate inimeste pärast, kel on veel vaja Päästjat tundma õppida.

***Sunil Bikash Tripura** õpib Bangladesh Adventseminaris
ja Kolledžis religiooni.*

*15. oktoober 2005
Bangladesh*

Ta seisis rusude keskel, mis oli olnud buss, millega ta sõitis. Siis meenusid talle tugevad käed, mis olid teda hoidnud ja surmast päästnud.

Jumala tugevad käed *Suma Khyang*

[Paluge see mina-vormis lugu ühel teismelisel tütarlapsel ette kanda.]

Mina olen Suma. Ma elan Lõuna-Bangladeshi mägedes, kus mu vanemad kasvatavad riisi, köögivilju ja puuvilla.

Kui ma olin kuueaastane, tuli meie külla adventpastor ja õpetas inimesi tundma Jeesust. Minu vanemad olid külas esimesed, kes Jeesust järgisid. Kuid mina ei tahtnud kristlaseks saada. Isa rääkis tihti, kui väga Jeesus mind armastab, ja ma teadsin, et mu vanemad palvetavad minu pärast, aga mina klammerdusin kangekaelselt oma ebajumalate külge.

Kaheksa aastat hiljem võtsin ma vastu Jeesuse oma Päästjaks. Lubage, ma jutustan teile, kuidas see juhtus.

Internaatkool

Paljud minu sõbrad käisid kahe tunni tee kaugusel adventistide internaatkoolis. Nad rääkisid sellest koolist nii palju, et ma otsustasin ka sinna õppima minna. Minu vanemad rõõmustasid, et ma sinna kooli tahtsin minna, ning panid mu nime kirja.

Mulle ei meeldinud mõned kooli reeglid. Meil tuli iga päev kolm tundi tööd teha, et aidata kooli kulusid katta. Ma olin harjunud kõvasti töötama, kuid mulle ei meeldinud koolis töötada.

Veel ei meeldinud mulle religioonitunnid, igapäevased jumalateenistused ja piiblitunnid. Ma ei kuulanud, kui õpetajad meile Jeesusest rääkisid, sest ma olin otsustanud kummardada oma ebajumalaid. Kuigi mulle ei meeldinud religioon, *armastasin* ma hingamispäeva, sest see päev oli meil vaba puhkamiseks, jumalateenistusteks ja laulmiseks.

Koolis oli palvenädal, eriliste koosolekutega kaks korda päevas. Ma käisin kõigil koosolekutel ning leidsin peagi, et mind tõmbab Jeesuse ja Tema pakutava armastuse poole. Kui kõneleja küsis, kes soovivad järgida Jeesust, tõstsingi ma käe. Minu süda pehmenes Jumala suhtes.

Adventkoolis on ainult kaheksa klassi, kuid õpilased võivad elada ühiselamus ja käia läheduses asuva riikliku kooli üheksandas ja kümnendas klassis. Me käime kõik koos riigikoolis, kuid lõunaks tuleme tagasi kohvikusse sööma. Ühel päeval olin ma unustanud oma taldriku kohvikusse jätta ja kui sööma läksime, siis ei olnud minu jaoks toitu. Ma tundsin end pahasti, et mind oli unustatud, kuigi see oli mu enda süü.

Ühel teisel päeval ei tundnud ma end hästi ja tahtsin oma tuppa jääda. Dekaan ei lubanud mul ühiselamusse jääda ja ma hakkasin temaga vaidlema. Ma ähvardasin koolist lahkuda. Ta palus mul jääda ja ma jäin. Kuid seeme oli südamesse idanema pandud ja see hakkas kasvama.

Koju

Saatan hakkas minuga rääkima, julgustades mind koju tagasi minema. Kuigi kool oli rohkem kui kahe tunni tee kaugusel, võiksin ma siiski kodus elades koolis käia. Ning sel juhul ei peaks ma töötama kolm tundi päevas või istuma kõigil jumalateenistustel. Järgmisel hommikul, kui mu klassikaaslased läksid kooli, läksin mina bussiga koju. Mu vanemad olid üllatunud, nähes mind sel õhtul koju tulemas. Nad tahtsid, et ma kooli tagasi läheksin, kuid mina nõudsin, et pean jääma koju ja nad jäid nõusse.

Algas minu igapäevane teekond kodust kooli ja tagasi. Kuid peagi väsisin ma peaaegu viietunnisest sõitmisest kooli ja kodu vahel. Ja kui ma koju jõudsin, ootasid mu vanemad, et aitan neid nende töö juures.

Kuu aja pärast oli ma kõigest sellest tüdinud. Ma otsustasin kooli tagasi minna ja ühiselamus elada, isegi siis, kui mul tuleb dekaani käest vabandust paluda ja jälle kolm tundi päevas tööd teha. Järgmisel hommikul ütlesin vanematele, et ma ei tule sel õhtul koju; ma kolin tagasi ühiselamusse. Siis läksin ma bussi.

Surmasõit

Ma istusin bussi etteotsa juhi lähedale. Pärast pooltunnist sõitu märkasin ma, et juhil oli probleeme bussi juhtimisega. Me sõitsime pikast langusest alla ning juht tallas raevukalt piduripedaali. "Aaahh!" hüüdis ta, ning ma mõistsin, et pidureid polnud. Buss kaldus ühest tee servast teise, siis käis üle pea ning maandus katusel.

Arvatavasti olin ma hetkeks või paariks uimaseks löödud, sest ei mäleta hunnikusse lendamist. Kui ma jälle teadvusele tulin, vaatasin ringi. Bussi aknad olid

katki ja klaasikillud olid igal pool. Veri kattis mu riideid ja käsi. Kuid ma ei leidnud oma kehalt ühtegi vigastust.

Inimesed minu ümber lebasid imelikes ja väärdunud asendites. Mõned oigasid, teised lamasid vaikselt ja liikumatult. Ma roomasin bussi esiaknast välja ja püüdsin jalule tõusta. Ma nägin veel inimesi põllul lamamas. Ma teadsin, et mõned neist on surnud. Ma tundsin oma pead ja käsi ning käisin ringi, olles kindel, et minuga on kõik korras.

Ingli käed

Inimesed jooksid meile appi. Ma vahtisin kaost enda ümber. Nii palju inimesi olid vigastatud; paljud olid surnud. "Kuidas elasin mina selle kohutava õnnetuse üle ilma vigastusteta?" imestasin ma. Siis meenus mulle, et kui buss hakkas üle katuse keerlema, hoidis mind keegi kinni. Tugevad käed olid minu ümber põimitud, et ma välja ei lendaks. Ma mäletan, et käed olid valges riides.

"Need käed olid inimese käte jaoks liiga tugevad," mõtlesin ma. Aegamööda hakkas mul koitma, et mind hoidnud tugevad käed olid olnud inglise käed. "Jumal päästis mind täna," mõtlesin ma. Pisarad voolasid üle mu põskede, kui ma mõistsin, et Jumal oli just päästnud mu elu.

"Kas sinuga on kõik korras? Kust oled sa vigastatud?" küsisid inimesed minult. Ma vastasin neile, et minuga on kõik korras. "Kuidas on see võimalik?" küsisid nad. "Võimatu, et keegi selle õnnetuse ilma vigastusteta üle elas."

Tuli teine buss ja viis vigastatud ja surnud tagasi sinna, kust nad bussi peale olid tulnud. Kuid ma ei suutnud bussi minna. Ma kõndisin kümme kilomeetrit tagasi koju. Kui ma bussijaama juurde jõudsin, leidsin oma vanemad nutmas. Nad olid kuulnud õnnetusest ning kiirustanud sinna, kuhu ohvrid viidi. Kuid nad ei leidnud mind. Nad otsisid haiglast ja ei leidnud mind. Kui me kohtusime, siis nad kallistasid mind ja nutsid: "Me arvasime, et sa oled surnud! Kuidas sa pääsesid?"

Ma jutustasin neile, kuidas tugevad käed olid minu ümber ja kaitsesid mind vigastuste eest. Minu isa sosistas: "Inglid kaitsesid sind täna; Jumal päästis sind. Jeesus armastab sind nii väga!"

Ma noogutasin, olles täiesti teadlik, et Jumal oli mind kindlast surmast päästnud. Järgmisel päeval läksin ma bussipeatusse ja läksin bussile, millega sain kooli. Seekord jään ma kooli, kui kästakse, siis töötan, ning lõpetan oma õpingud. Kui ma sel päeval kooli jõudsin, palusin pastorit aidata mul ristimiseks valmistuda.

***Suma Khyang on 16-aastane ning ootab oma keskkooli lõpueksamite tulemusi.
Ta tahaks saada inglise keele õpetajaks.***

*22. oktoober 2005
Bangladesh*

Noor naine jääb ustavaks Jumalale, hoolimata tema uue perekonna püüetest teda usust lahutada.

Ustav noorik

Reena Murmu

Shanti kasvas üles kristlikus kodus Bangladeshis. Kui ta oli veel üsna väike, suri tema isa. Emal oli raskusi perekonna ülalpidamisega. Kui Shanti sai 13-aastaseks, andis ema ta hindu mehele naiseks.

Kangekaelne tütar

Vastavalt tavale läks Shanti mehe perekonna juurde elama. Temalt oodati pere religiooni omaks võtmist, kuid Shanti keeldus. Abikaasa pere kohtles teda halvasti ning kõik nägid vaeva selle nimel, et Shantit kristlikust usust võõrutada. Kuid Shanti klammerdus oma Jumala külge.

Shanti pidi teenima oma ämma, kes kohtles teda nagu orja, karjudes tema peale ja mõistes teda hukka.

Kuna Shanti keeldus loobumas usust Jumalasse, peeti teda ebapuhtaks ning tal ei lubatud tegeleda toiduga ega toidunõudega. Kuid ämm leidis, et on palju muid töid, mida ta võib teha.

Shanti abikaasa Bhudroy oli Shantist palju vanem, kuid ta ei suutnud oma noorikut aidata, sest ei söandanud ema korraldusi eirata. Ta kohtles Shantit lahkelt, kuid ta ei suutnud Shantit kaitsta oma ema viha eest.

Nooriku jaoks ei olnud mingit pääseteed, sest abielupaar pidi jääma perekonna juurde kuni esimese lapse sünnini. Kolm aastat pärast abiellumist sündis nende esimene tütar Reena.

Shanti püüdis oma mehele igal võimalusel usust rääkida ning aja jooksul hakkas mees uskuma, et Shanti järgib õiget religiooni. Shantiga samas külas elas üks adventpastor. Ta külastas perekonda ning selgitas neile koguduse uskumusi, lootes teha Shanti elu pisutki kergemaks. Shanti ämm keeldus pastorit kuulamas, kuid äi kuulas. Pastor käis perel tihti külas, rääkides usust ja Piibli tõotustest neile pereliikmetele, kes soovisid kuulata.

Üllatus Shantile

Külas töötades leidis pastor mitmeid inimesi, kes olid huvitatud Piibli uurimisest. Pastor korraldas evangeelsed koosolekud. Ilma Shanti teadmata palus tema mees pastoril temaga koos Piiblit uurida. Siis sai ta salaja ristitud. Shanti ei teadnud oma mehe huvist kuni ristimiseni, kuid ta oli liigutatud.

Shanti ämm ei olnud üldse rahul, kui sai teada, et poeg on tema jumalad hüljanud, et teenida naise Jumalat. Ta torises omaette, kui nägi Shantit ja Bhudroyd hingamispäeval koos kirikusse minevat. Ta püüdis tihtipeale nende kirikusse minekut takistada. Ta peitis midagi väärtuslikku ära ja nõudis, et see enne kirikusse minekut üles otsitaks. Selliste otsimiste tõttu jäi abielupaar tihti kirikusse hiljaks.

Kui tema trikid enam läbi ei läinud, pöördus Shanti ämm teise minia poole, et too aitaks Shanti ja Bhudroy vaimu murda. See minia oli isekas ning nääkles ja tülitseis teiste pereliikmetega sageli. Ta tegi kõigi elu kibedaks.

Veel katsumusi ja õnnistusi

Aasta pärast Bhudroy adventistiks saamist suri tema vanem vend. Siis haigestus Shanti raskelt malaariasse. Ta ei reageerinud ravimitele ning ta jäi järjest haigemaks. Malaaria puhul palavik tõuseb ja langeb. Kui palavik langes, süüdistas ämm Shantit haiguse teesklemises. Shanti anus Jumalat: "Miks Sa lubad mul selles peres nii väga kannatada?" Isegi tema abikaasa muutus julgusetuks ning hakkas oma hädades Jumalat süüdistama. Mõneks hetkeks kaotas ta oma ema järelejätmatu mõnitamise pärast usu.

Shanti ema sai oma tütre raskest haigusest teada teistelt külaelanikelt. Ta tahtis oma tütart näha. Shanti ämm tervitas Shanti ema nõudmisega: "Vii ta endaga kaasa. Ta ei mõju meile hästi." Ema võttis Shanti koju kaasa, kuid väike Reena jäi Shanti mehe ja ämma juurde.

Ema viis Shanti haiglasse, kus arstid said teda korralikult ravida. Samal ajal oli Shanti ämm kindel, et Shanti sureb ning hakkas Bhudroyle uut naist otsima. Kuid Bhudroy ütles, et ta ei ole huvitatud kellegi teisega abiellumisest.

Aja jooksul paranes Shanti haigusest, kuid selle asemel, et minna tagasi oma ämma koju, jäi ta ema juurde.

Samal ajal nõudis Shanti ämma teine minia, kelle mees oli surnud, oma osa perekonna maast oma kolmele pojale. Kuna tal oli õigus perekonna maale, viis tema nõudmine ämma ja äia kriisi, sest nad ei suutnud ilma maata toime tulla. Isekas minia tahtis enda ja oma poegade jaoks kõike, mida vähegi võimalik. Tasapisi hakkas Shanti ämm mõistma, et Shanti oli olnud ustav minia, samal ajal kui teine minia oli olnud isekas ja nõudlik. Ämm palus Bhudroyl Shanti koju tuua.

Koju tagasi

Bhudroy läks Shantile külla. Ta rääksi oma ema meelemuutusest ja palus teda koju tagasi tulla. Shanti tahtis väga jälle oma väikest tütart näha. Ta pani asjad kokku ja läks koos oma mehega.

Ta oli üllirõõmus, nähes et ämm on nii palju muutunud. Vanem naine oli nüüd õnnelik nähes Shantit kodus ja kohtles teda lugupidamise ja sõbralikkusega. Shanti otsustas olla nii hea kristlane, kui ta vähegi suudab, lootes, et tema kord nii õel ämm annab oma elu Jeesusele. Mitu aastat hiljem, enne oma surma, andis Shanti ämm oma elu Kristusele.

Ka Bhudroy uuendas oma töotust Kristusele ja nüüd elab kogu pere koos rahu kristlastena. Ustav noorik elas üle katsumused ja pilkamise ning juhtis oma mehe ja mehe vanemad Jeesuse juurde.

Aja jooksul sai Shanti veel kaks last, kes kasvavad üles Päästjat armastades ja austades.

Shanti kodulinna väike adventkogudus peab jumalateenistusi muldpõrandaga bambusest palvelas. Nad ehitaksid hea meelega parema hoone, ent põlluharijad ei suuda materjale osta.

Sinu misjoniannetused aitavad levitada evangeeliumi Bangladeshis ja üle kogu maailma.

***Reena Murmu** on Shanti ja Bhudroy Murmu vanim tütar.
Ta käib adventistide internaatkooli kaheteistkümnendas klassis.
Ta tahab arstiks saada.*

*29. oktoober 2005
Kambodža*

Cheng kaotas oma perekonna, kuid leidis uue elu Jeesuses.

Meeleheitest lootuseni

Chhenghorn Thean

Kolm aastat tagasi elas Cheng Kambodžas Phnom Penhi äärelinnas kodutute varjupaigas. Raha teenimiseks tegi Cheng naistele manikööri. Tulise temperamendi tõttu võis ta teda ärritanud inimesi solvata. Isegi tema hiinlasest mees vältis ta viha.

Ühel päeval ühest majast mööda minnes kuulis Cheng kedagi inimeste grupile rääkivad. Uudishimulikult piilus ta aknast sisse. Mis kirik see on? Ta tahtis õppida inglise keelt. Ta oli kuulnud, et kirikud õpetavad tihtipeale inglise keelt. Ta ootas maja juures, kuni üritus läbi sai. Siis tuli välja üks mees ja tutvustas end pastor Hangina. "Mida ma saaksin sinu heaks teha?" küsis ta lahkelt.

"Ma soovin inglise keelt õppida," ütles Cheng. Pastor Hang rääkis talle, et inglise keele tunnid toimuvad kirikus kolmapäeva pärastlõunati ning kutsus ka Chengi sinna.

Kolmapäeva pärastlõunal tuli Cheng tagasi väikese kodukiriku juurde inglise keele tundi. Õpetaja alustas tundi palvega ning tunni lõppedes kutsus ta Chengi hingamispäeval kirikusse. Cheng tuli hingamispäeval jumalateenistusele, kuid ta ei teadnud midagi Jumalast ega Jeesusest ning ei saanud jutlusest aru. Kuid miski tema sees oli kirikus olemise üle rõõmus ja ta soovis järgmine kord jälle tulla. Ta käis edasi ka kolmapäevases inglise keele tunnis. Kahe nädala pärast kutsus pastor Hang Chengi reedeõhtusesse piiblitundi. Chengile meeldis kristlaste Jumalat tundma õppida ning ta palus, et pastor Hang tuleks tema koju teda õpetama.

Perekondlikud probleemid

Cheng jutustas pastorile, et tal on perekondlikke probleeme. Ta selgitas, et tema ja ta mees ei ole ametlikult abielus ning et tema ämm üritab neid lahutada, et mees saaks hiinlannaga abielluda. Cheng oli pettunud ja palus meest, et nad koliksid ämma juurest ära. Nad kolisidki ära, kuid nüüd võttis ämm nende kaks väikest poega enda juurde ja ei lubanud Chengil neid näha. Cheng palus mehel pojad koju tuua, kuid austusest ema vastu keeldus mees asjasse sekkumast.

Siis ei andnud mees talle enam raha toidu ja teiste vajalike asjade jaoks. Chengil tuli endale toidu ostmiseks raha teenida. Pastor kuulas Chengi kurba lugu kaastundlikult ja pakkus talle võimaliku lahenduse. Ta oli märganud, et Cheng oli loomult müüja ning ei peljanud võõrastega rääkida. Pastor pakkus talle võimalust raha teenimiseks adventraamatuid müüa. Cheng oli nõus proovima. Pastor jätkas temaga Piibli uurimist ja juhtis teda Jeesuse juurde. Ta õpetas Chengi palvetama ja oma vajadusi Jumalale usaldama. Ta õpetas ka raamatute müümist. Cheng tegi tema õpetuste järgi, kuid ei suutnud ühtegi raamatut müüa. Parimad kohad raamatute müümiseks olid restoranid varahommikuste ja õhtuste söögikordade ajal. Aga kuna oli vihmaperiood, ei olnud Chengil just kerge restoranidesse jõuda.

Kui vihm lõppes, palvetas Cheng: "Jumal, kui Sa oled tõeline Jumal, kui Sa tahad, et ma Sind järgiksin, palun näita oma väge ja aita mul täna õhtul mõned raamatud müüa." Seejärel läks ta välja, lootes müüa kolm või neli raamatut, mis maksid dollar tükk. Sel õhtul müüs ta viis raamatut, hinnaga viis dollarit tükk. Cheng oli veendunud, et see Jumal on tõeline Jumal. Cheng jätkas raamatute müümist ning sel esimesel kuul oli ta Phnom Penhi parim kirjandusevangelist. Lõpuks ometi suutis ta end ülal pidada ning viia lastele süüa, kui ämm lubas tal külla tulla.

Armukade mees

Ent umbes kuu aja pärast käskis mees Chengil raamatute müümise lõpetada.

"Sinu tegevus häbistab mind," ütles ta. Teine kord ütles ta: "Kes oli see noormees, keda ma sinuga koos nägin? Kas see on sinu armuke?" Cheng rääkis talle, et see mees on tema ülemus, mitte armuke. Abikaasa ei ütelnud enam midagi, kuid Cheng teadis, et mehele ei meeldi tema töö.

Ühel päeval läks Chengi mees pastor Hangi juurde.

"Mida mu naine üldse teeb?" küsis ta. "Ja kes on see noormees, keda ma temaga koos olen näinud?" Pastor ütles Chengi abikaasale, et Cheng uurib Piiblit ning valmistub kristlaseks saama. Samuti kinnitas pastor Chengi sõnu, et see noormees on Chengi ülemus.

Mees läks koju ja käskis Chengil lõpetada Jeesusesse uskumise ja raamatute müümise. "Ma ei saa seda teha," ütles Cheng. "Ma usun Jeesusesse; ma olen töö juures Tema väge näinud. Ning raamatuid müün ma enda elatamiseks, sest sina ei anna mulle raha." Mees vaidles Chengiga veel mõnda aega ja siis tuletas Cheng talle meelde, et mehe ema oli võtnud nende kaks poega ja tahaks ka meest tagasi. "Mis on mulle veel jäänud?" küsis Cheng pisarsilmil.

“Kui sa sellest lollusest ei loobu, siis jätan ma su maha,” ütles mees. Kuid Cheng ei jätnud oma uut usku. Kui ta mõne kuu pärast ristitud sai, jättis mees ta maha, võttis oma pojad ja läks ema juurde elama.

Kahe aasta eest püüdis Cheng oma poegadele külla minna, kuid teda ei lubatud nende juurde. Kuigi Chengi elu on raske, ei lase ta oma isiklikel muredel end morjendada. Ta müüb enda elatamiseks kirjandust ja kutsub raamatutest huvitatuid kirikusse. Kui inimesed on raamatute ostmiseks liiga vaesed, julgustab Cheng neid tulema kirikusse ja tutvuma Jumalaga ning soovitab ka neil kirjandusevangelistideks hakata. Ta räägib neile oma kogemusest ning tunnistab, et Jumal on ustav nende suhtes, kes Teda usaldavad. Viimase kahe aastaga on Cheng juhtinud seitse inimest Jeesuse juurde ning need on võtnud Jeesuse vastu oma Päästja ja Issandana.

Kadunud kõrvarõngas

Üks naine, kes lasi Chengil tavaliselt endale manikööri teha, küsis Chengilt, miks temast kristlane sai. Cheng naeratas ja jutustas naisele, et Jumal on armastav ja võimas Jumal ning Ta vastab palvetele. Kui nad selle naise maja ees rääkisid, leidis naine, et üks tema hinnalistest kõrvarõngastest on kadunud. “Me peame selle üles leidma!” ütles naine, otsides paaniliselt teetolmust oma kadunud ehet. “Minu ema pärandas selle mulle. Ma pean selle leidma!” Kaks naist otsisid koos kõrvarõngast. Cheng teadis, et kui nad kõrvarõngast ei leia, võib naine süüdistada Chengi ja kirikut. Cheng jättis otsimise ning põlvitas naise kodu kõrval teele ja palvetas: “Jumal, palun aita meil leida selle naise kõrvarõngas, et ta teaks, et Sina oled võimas Jumal.” Kui Cheng tõusis, vaatas ta maha ning nägi kuldkõrvarõngast tolmus.

Naisele avaldas see, et Chengi Jumal suutis aidata tal leida kõrvarõnga, nii sügavat muljet, et ta palus, et Cheng võtaks ta hingamispäeval kirikusse kaasa.

Cheng oli muserdatud, kui mees ütles, et ei taha teda enam oma naiseks. Kuid Cheng usaldab Jumalat ning hiljuti kohtas ta globaalmisjonitöölisi ja nad kavatsevad abielluda. “Jumal on tõesti rahuldanud kõik mu vajadused,” ütleb ta leebe naeratusena.

***Chhenghorn Thean** on parim kirjandusevangelist ja hingede võitja Phnom Penhis Kambodžas.*

5. november 2005

Kambodža

Aastaid oli tema ainukeseks sooviks teenida ärimehena palju raha, kuid Jumal muutis teda ning nüüd on ta rahul, olles Jumala alandlik teener.

Kangekaelne ärimees

Bophal Thor

Bophal Thor oli rikas ja edukas Kambodža ärimees. Ta ostis Laose metsadest puitu ning transportis selle mööda jõge Kambodžasse Phnom Penhi. Ta teenis selle äriaga palju raha ning oli väga uhke.

Bophal abiellus Danyga ning paar asutas end mugavalt elama.

Kodune mure

Siis hakkas Bophali naine huvituma kristlusest. Lõpuks ühines ta adventkogudusega ning kutsus ka Bophalit hingamispäeval kirikusse kaasa. Kuid igal nädalal keeldus Bophal oma naise kutsest.

“Sa tead, et ma ei ole kristlusest huvitatud,” ütles Bophal alati. Bophal oli budistliku perekonna vanim poeg. Tema kohustuseks oli austada oma esivanemaid säilitades perekonnareligiooni ning korraldades oma vanemate surma korral neile kohased matused. Ta ei saanud oma usku jätta, ilma vanemaid ja esivanemaid häbistamata.

Bophal püüdis veenda oma naist kristlust unustama ja seda rumalust maha jätma, et pöörduda tagasi oma religioossete juurte juurde. Kui ta ei suutnud naist meelitada kristlusest loobuma, püüdis ta kasutada teistsugust taktikat.

Ühel laupäeva hommikul, kui naine valmistus kirikusse minema, pidas Bophal ta kinni.

“Ma kutsusin tänaseks palju sõpru meie juurde sööma ja jooma,” ütles ta. “Mul on vaja, et sa lähesid poodi, ostaksid toitu ja valmistaksid meile süüa.”

“Kallis, sa tead, et ma lähen kirikusse,” vastas Dany. “Kas ma ei võiks sinu sõpru mõnel teisel päeval vastu võtta?”

“Ei, ma kutsusin neid tänaseks,” ütles Bophal vihaselt. “Nüüd lähed sa toidukraami ostma ja tuled kiiresti tagasi, et mu sõpradele süüa valmsitada.”

Bophal nägi, et Danyle ei meeldinud tema nõudmised, kuid Dany ei öelnud midagi. Ta läks poodi, ostis toitu ja valmistas mehele pidusöögi, nii nagu mees oli käskinud. Bophal naeratas, arvates, et tema taktika hoiab ära naise kirikusse mineku. Aga sel ajal, kui mehed koos sõid, lipsas Dany kodust minema ja läks kirikusse. Kui Bophal naise kadumise avastas, oli ta väga vihane.

Kui Dany kirikust tagasi tuli, võttis Bophal lauale naise Piibli ja viskas selle prügikasti. Dany läks vaikselt prügikasti juurde ja võttis Piibli välja.

Nädal nädala järel leidis Bophal võimalusi Dany kirikust eemal hoidmiseks. Mõnikord kutsus ta sõbrad külla ning mõnel hingamispäeval võttis ta naise kaasa ja sõitis maale või randa, et naist kirikust vöörutada. Dany ei kurtunud kunagi, kuid Bophal mõistis, et naine oli õnnetu. See ei meeldinud Bophalile, sest ta armastas oma naist ja soovis, et tal hea oleks. Miks ei võiks naine olla rahul nende endise religiooniga?

Õnn pöördub

Kõievedu Dany usu pärast kestis üheksa aastat. Kui Bophal oli kodus, püüdis ta Danyt kirikust eemal hoida. Aga kui ta oli ärireisidel, sai Dany vabalt kirikus käia. Kaks korda käis isegi Bophal Danyga kirikus, et Danyt õnnelikuks teha.

Bophal tegi oma äri nimel kõvasti tööd. Parimate äritehingute tagamiseks küsis ta alati nõu preestritelt ja ennustajatelt, kes ütlesid talle, kuna on parimad päevad ärireisiks, puidulasti ostmiseks või puidukoorma müümiseks. Kuid hoolimata Bophali parimatest pingutustest, hakkas tema äri allamäge minema. Tundus, et mida enam ta töötas, seda rohkem raha ta kaotas. Korraga tundus kõik viltu minevat. Üks kord läks jõe põhja puukoormaga pargas. Teine kord tabasid tolliametnikud ta transporditava puidukoorma suuruse võltsimises ning talle tehti suur trahv. Ta maksis puid lõikavatele meestele suurema summa ette ning need lasid koos rahaga jalga.

Bophali äri oli põhimõtteliselt pankrotis. Ta pidi ära müüma kõik, mis tal oli, välja arvatud maja.

Dany ei näägutanud kunagi oma mehel kallal tema äriliste kaotuste pärast. Selle asemel arutles ta leebelt. “Võib-olla püüab Jumal sinu tähelepanu endale pöörata,” arvas ta vaikselt. “Ennustajad ei suuda sind aidata, ainult Jumal suudab.”

Bophalile ei meeldinud tunnistada, et Danyl võib õigus olla. Kuid ta pidi tunnistama, et ennustajad ja preestrid ei olnud tema äri üldse aidanud. Võib-olla oli Danyl õigus.

“Kallis, ma palvetan sinu pärast,” ütles Dany. “Kuid ma ei palveta selle pärast, et sa teeniksid palju raha. Selleks, et õnnelikud olla, ei pea me olema rikkad. Ma palvetan, et Jumal aitaks sul teenida piisavalt meie pere ülalpidamiseks, mitte rohkem.”

Bophal tänas teda, kuid keeldus ikka koos naisega kirikusse minemast. Ta tahtis asju ajada omal moel. Mõnda aega tundus, et Bophali äri läheb paremini. Kuid siis langes kõik jälle kokku. Bophal ei suutnud vältida mõtet, et siin võib siiski tegemist olla Dany Jumalaga. Ta mõtles, kas Jumal on tõesti nii võimas nagu Dany räägib.

Muutunud süda

Ühel päeval tuli külla Dany vend Kim Sok. Kim Sokile ja Bophalile meeldis teineteisega vestelda ning kaks meest rääkisid kaua aega Jumala armastusest ja päästest. Kim Sok kinnitas kõike, mida Dany oli nii palju aastaid Bophalile rääkinud.

Kim Sok küsis, kas Bophal tahaks piibliuurimises osaleda ning Bophal oli nõus. Kim Sok ja adventpastor hakkasid uurima Piiblit koos Bophali ja Kim Soki vennaga, kes elas läheduses. Kolme kuu jooksul õppisid mehed koos mitu korda nädalas.

Bophal veendus, et ta ei olnud võidelnud mitte ainult oma naise, vaid ka universumi Jumala vastu. Ta hakkas mõistma, et Jumal pole mitte ainult võimas Looja, vaid ka armastav Isa. Bophal võttis Jeesuse Kristuse vastu oma isiklikuks Päästjaks. Ta loobus kõigist ebajumalaist, keda ta siiani kummardanud oli, ning palus selle asemel Jeesuse oma koju elama.

Bophal hakkas ustavalt koos Danyga igal nädalal kirikus käima, nagu Dany oli nii palju aastaid lootnud ja mille pärast Dany nii palju oli palvetanud. Kuna pere oli Bophali äritehingute tõttu auto kaotanud, tuli perel väiksesse kirikusse jalgsi minna. Vihmaperioodil sumab pere põlvini vees, kuid nad ei puudu kunagi kirikust.

Bophal uuris Piiblit ja palvetas kaua aega. Pärast mitmeid kuid otsustas ta lõpuks saada seitsmenda päeva adventistiks.

Bophal ei saanud kristlaseks selleks, et rikkaks saada. Pärast ristimist lõpetas ta üldse puidutranspordiäri töötamise ning asus tööle globaalmisjonipioneerina, lubades olla Jumalal ülemuseks.

Praegu töötab pere ülalpidamiseks Dany, kuna Bophal teenib väikest stipendiumi inimesi otsides ja neid Päästja juurde juhtides. Ta on uurinud Piiblit 26 inimesega, kellest 15 on ristitud, ning ta on rajanud väikse grupi ühes Phnom Penhi piirkonnas.

Kuigi perel ei ole palju raha, on nad õnnelikumad kui kunagi varem, sest nad on leidnud rõõmu Jumala teenimisest koos perega.

Bophal Thor on globaalmisjonipioneer, kes töötab Kambodžas Phnom Penhi linnas.

12. november 2005
Kambodža

Perest välja heidetult ja abikaasast lahutatult oli Chendal vähe lootust leida armastust – kuni ta kohtus Jeesusega.

Viimaks ometi armastatud

Chenda Keo

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Minu elu ei ole kerge olnud. Ma kasvasin üles vaeses perekonnas Kambodžas. Selleks, et süüa saada, pidid kõik kõvasti tööd tegema. Vaesus oli ema teinud kibestunuks ning meie vanemad ei näidanud meie vastu üles armastust ega lahkust. Ema valas enamuse oma vihast minu peale välja, karjudes minu peale ja söimates mind, ükskõik kui kõvasti ma töötasin. Kui ma olin kümneaastane, pidin ma koolist ära tulema ning hoolitsema naabri lehmade ja pühvlite eest, et teenida emale veidigi raha. Kui ma töölt koju tulin, pidin süüa valmistama ja maja koristama. Mul ei olnud kunagi aega puhata.

Kui ma olin 19-aastane, valis ema minu jaoks mehe. Ma olin rõõmus, et saan tema pidevate nõudmistest minema. Kuid elu ei muutunud nii, nagu ma lootsin. Ema nõudis meilt pidevalt raha. Me püüdsime teda aidata, kuid ta ei olnud meie püüdluste eest kunagi tänulik. Ta tegi meie abielu õnnetuks. Siis keeldus minu abikaasa emale raha andmast ja ema kihutas ta minema. Mees lahutas minust, et mu emast eemale saada.

Mul ei olnud kuskile minna ja nii läksin ma tagasi ema juurde. Kuid ta ei lubanud mul oma kodus muidu magada, kui ma talle raha ei anna. Aga mul ei olnud raha. Nii magasin ma tema maja all, mis on ehitatud vaiadele. Ma lõikasin ja müüsin küttepuid, et osta toitu ning toidulisa hankimiseks käisin riisipõldudel päid noppimas.

Veel muresid

Siis avastasin ma, et olen rase. Ema nõudis, et teeksin aborti. Ta saatis mu õe juurde. Ma lootsin, et õde mõistab mind, kuid õde ütles, et ma ei või tema juurde jääda, kui aborti ei tee. Nii läksin ma arsti juurde, kes tegi mulle süsti ning mõne päeva pärast läksin sünnitama. Laps sündis surnult, kuid ma pidin taastumiseks haiglasse jääma.

Ma olin üllatunud, kui ema tuli mind haiglasse vaatama. Ma olin rõõmus, et ta tuli, aga kui ma nägin teda pea kohal käsi kokku panevat, mõistsin, et mu oma ema soovib mu surma. Tol hetkel soovisin surra, sest mul ei olnud midagi, mille nimel elada.

Kui saabus aeg haiglast lahkuda, öeldi mulle, et võlgnen teenuse eest 50 dollarit. Mul ei olnud arve maksmiseks raha. Ma olin üllatunud, kui ema müüs arve maksmiseks pühvli. Kuid ma oleksin pidanud teadma, et see ei olnud lihtsalt temapoolne lahusus. Ta ütles, et mul tuleb tagasimaksmiseks kõvasti tööd teha.

Ma läksin ema koju tagasi, kuid seekord lubas ta mul majas magada. Ma ei olnud veel töö jaoks piisavalt terve ning ema muutus kannatamatuks ja ähvardas mind müüa hiinlasele. Ma olin kohkunud, sest arvasin, et sellised mehed ostavad naisi prostituutideks.

Ma ei söandanud ema juurde jääda ning põgenesin pealinna Phnom Penhi. Ma sain tööd lihajääkide müüjana. Mulle maksti 10 dollarit kuus, peale selle sain süüa ja koha magamiseks. Töö oli raske, kuid ma töötasin kõvasti ja saatsin võla tasumiseks emale raha.

Keegi armastab mind

Üks mees käis minult toitu ostmas peaaegu iga päev. Ühel päeval ta tuli ja mind polnud kohal. Mees küsis mu ülemuselt, kus ma olen, ja ülemus vastas, et ma olen haige. Mees tuli mind vaatama ning leidis mind palavikus ja külmavärinates. Ta võttis mind auto peale ja viis haiglasse. See mees oli esimene inimene, kes minu vastu tõelist lahkust üles näitas, kuid ma olin selle märkamiseks liiga haige.

Kui ma end paremini tundsin, soovitas mees mul tööst loobuda. Ta leidis mulle isegi elamiskoha. Ma olin talle rääkinud oma raskest elust ning ta ütles, et tahab mind aidata. Ta oli minu jaoks nagu ingel ja ma ei saanud midagi parata, et hakkasin teda armastama. Kui ta ütles, et tahaks minuga koos elada, olin ma väga õnnelik. Ta maksis ise üüri ja nii ei tulnud mul iga suutäie eest rasket tööd teha. Ma olin kaugel oma ema sõimust ning elasin koos mehega, keda ma armastasin ja kes armastas mind.

Siis, ühel päeval sain ma teada, et minu armastatud mehel on teine naine. Ma tundsin end reedetuna. Ta ütles, et armastab mind ja tahab ikka minuga koos olla. Ka mina armastasin teda ikka veel ning ma ei suutnud ette kujutada, et pöördun tagasi oma endise elu juurde. Seega olin ma nõus.

Jumala vankumatu armastus

Ühel päeval sain ma teada, et mind armastab Keegi veel. Ma kohtusin ühe naisega, kes rääkis mulle Jumalast. Ta ütles, et Jumal armastab mind ja soovib, et ma oleksin Tema laps. Ma ei olnud kunagi varem Jeesusest kuulnud, aga kui see oli tõsi, et Ta mind armastab, siis tahtsin ma Temast rohkem teada saada. Ma ei osanud hästi lugeda, nii aitas see naine mul Piiblit lugeda. Jumal sai minu jaoks reaalsuseks ning ma võtsin Jeesuse vastu oma Päästjaks. Ma tundsin sellist rõõmu ja rahu, mida ma oma elus kunagi varem tundnud ei olnud.

Ma ei teadnud, mida arvab ema mu otsusest kristlaseks saada. Ma olin üsna kindel, et sellest teada saades muutub ta vihaseks. Ma palusin oma uuel sõbral ema pärast palvetada. Siis läksin ma emale külla.

Veel enne, kui ma majani jõudsin, tuli ema välja ja kallistas mind. Varem oli ta mind tervitanud ainult siis, kui ma raha tõin. Ma teadsin, et mu sõbra palved olid muutnud ema südant. Kui ma rääkisin emale, et minust sai kristlane, ei olnudki ta vihane. Ma võtsin välja Piibli, et seda talle lugeda, ning tema kutsus ka mu nõbud kuulama. Ta oli üllatunud, et ainult kaheaastase koolis käimise järel oskasin ma nii hästi lugeda. Ma ütlesin talle, et Jumal õpetas mind lugema. Kui ema oli nõus lubama mul tema eest palvetada, teadsin ma, et Jumal töötas tema südames.

Järgmisel päeval oli budistlik püha ning ma eeldasin, et ema viib templisse toitu, nagu tal kombeks oli. Kuid ema jäi koju ja kuulas, kui mina Jumalast jutustasin. Ta rääkis mu õele: "Chenda Jumal on tõeline Jumal. Need jumalad, keda me kõik need aastad teeninud oleme, ei ole õiged jumalad."

Kui ma hakkasin tagasi Phnom Penhi minema, palus ema mul tagasi tulla ja tuua kaasa pastori, kes räägiks talle rohkem Jumala armastusest.

Iga päev õpin ma midagi uut Jumalast, kes mind armastab. Ma ütlesin mehele, kellega ma elasin, et ma ei saa enam temaga koos elada. Kuid ma olen rõõmus, sest ma ei ole enam üks. Ma tean, et Keegi hoolitseb minu eest. See Keegi on Jeesus. Ma tahan saada ristitud ning ma soovin, et ka mu pere leiaks ellu sellise rõõmu nagu mina.

***Chenda Keo** elab Kambodžas Phnom Penhis.*

19. november 2005
Sri Lanka

Olles üleni haavanditega kaetud ning pidevalt valudes, soovis ta ainult surma.

Paranemine, otsimine, leidmine

Muthuvel Arumugam

Muthuvel elab Sri Lanka lõunaosa mägedes. Kui ta keskkooli lõpetas, avas ta oma äri - väikese teepoe. Tal läks tööl hästi, kuni ta jäi haigeks. Üle kogu keha löi välja valge lööve, seejärel hakkasid juuksed välja langema. Siis hakkasid küüned pealt ära tulema. Kogu tema keha oli valus ning ta ei suutnud töötada. Tema vend võttis teepoe pidamise enda kätte.

Muthuvel käis paljude arstide juures, kuid keegi neist ei teadnud, mis tal täpselt viga on. Mitte miski, mida nad proovisid, ei aidanud teda. Nad ütlesid, et noormees sureb. "Ainult jumalad suudavad sind päästa," ütlesid nad.

Jumalad ei kuule

Muthuvel palvetas jumalate poole, mida tema pere kummardas. Ta töötas: "Kui te mind terveks teete, siis tapan härja ja söödan vaeseid inimesi. Ma annan vaestele almust. Ma mässin jumalate kujude ümber riided." Kuid midagi ei juhtunud.

Ta muutus aina nõrgemaks ja nõrgemaks. Keha katva lööbe tõttu kleepusid riided naha külge ning ta ei saanud neid ilma kohutava valuta ära võtta. Ta pidi valama endal vett peale ja leotama riideid, siis sai ta aeglaselt riided naha küljest ära tõmmata. Haige nahk tuli koos märgade riietega ära, põhjustades valusaid haavandeid. Ta hakkas kandma ainult niudevööd.

Ta ei saanud ise süüa, sest nahk tuli maha ja nii toitis ema teda oma sõrmedega. Muthuveli valu ja lööve kestsid aasta. Kasinate säästude eest ostis ta ravimeid, kuid need ei mõjunud märgatavalt. Siiski soovitasid vanemad tal neid võtta, lootes, et ta saab kunagi terveks. Muthuvel tundis, et surm oleks parem kui valu, milles ta elama pidi. Ta mõtles enesetapule ja isegi palus arstil endale mürki süstida, kuid arst keeldus. Muthuvel oli masenduses.

Palve ja lootus

Siis tuli ühel päeval Muthuveli juurde kristlasest pastor. Pastor käis kõigis küla kodudes, palvetades koos inimestega ja rääkides neile Jeesusest. Kui pastor tuli, istus Muthuvel oma pere kodu ukse ees. Pastor nägi, et ta on haige ning pakkus, et palvetab tema eest. Muthuvel püüdis pastori palvetamise ajaks püsti tõusta, kuid ta ei suutnud oma keha päris sirgu ajada. Pastor palus, et taeva Jumal tervistaks teda ning ilmutaks ennast sellele noormehele, kes vajab Jumala tundmist.

Kui pastor ütles aamen, tundis Muthuvel oma kehas surinad ja kergustunnet, nagu oleks koorem ära võetud. Muthuvel suutis seista sirgemalt. Ta vaatas oma käeselgi, mis olid olnud haavandeid täis ning nägi, et haavandid kuivasid. Tema nahk muutus puhtaks ja haige naha tuhkjas välimus kadus. Nahk oli jälle loomulikku tumepruuni värvi.

Pastor andis talle Uue Testamendi ja soovitas seda lugeda.

"See raamat räägib Jumalast, kes sind tervistas," ütles pastor. Muthuvel võttis raamatu ja tänas pastorit. Pastor lubas tagasi tulla ja temaga veel rääkida.

Kui pastor käis, ei olnud Muthuveli perekond kodus. Kui teised koju tulid, rääkis Muthuvel neile pastori külaskäigust ja palvest. Ta näitas neile oma käsi, mis muutusid kiiresti tervemaks.

“Ma pean seda Jumalat järgima,” ütles Muthuvel. Perekond andis talle loa saada kristlaseks, sest ta oli Jeesuse nimel terveks saanud.

Ma järgin Jumalat

Muthuvel teadis, et kristlaste Jumal oli ta terveks teinud, kuid ta ei teadnud sellest Jumalast midagi. Ta luges Uut Testamenti ning õppis tundma Jumalat ja Tema Poega Jeesust. Uut Testamenti lugedes tundis Muthuvel tõmmet Jumala poole. Ta tahtis oma elu Jumalale anda, kuid ei teadnud, kuidas palvetada. Nii ütles ta lihtsalt: “Ma annan ennast Sulle, elav Jumal. Võta ja kasuta mind.”

Muthuveli keha täiesti endiseks muutumiseks kulus seitse kuud. Juuksed muutusid tihedamaks kui varem ning tema lihased, mis olid tegevusetuse tõttu nõrgenenud, muutusid jälle tugevaks. Kui inimesed küsisid, mida ta paranemise heaks oli teinud, jutustas ta rõõmsalt, et Jeesus tegi ta terveks. Tema tunnistuse tõttu otsustasid kolm inimest Jumalat järgida.

Naaberküllast tulid kaks kristlast Muthuveli külla. Muthuvel jutustas neile, kuidas ta oli terveks saanud ja järgib nüüd Jeesust. Kristlased kutsusid teda koos Piiblit uurima ja saama tööliseks, kes töötab Jeesuse Kristuse heaks. Muthuvel andis oma teepoe vennale, kes oli selle eest hoolt kandnud, ning valmistus Jumala tööks. Ta uuris nende kristlastega kolm kuud Piiblit, siis sõitis pealinna Colombosse, et õppida seminaris üks aasta teoloogiat.

Ühel päeval tulid talle kooli külla inimesed, kes olid ta Issanda juurde toonud. Nad olid tulnud linna, et oma koguduse peakorterisse teada anda, et nad astuvad kogudusest välja ning ühinevad seitsmenda päeva adventistidega. Muthuvel ei mõistnud vahet erinevate usulahkude vahel, kuid ta tuli seminarist ära ning hakkas tööle pastorina väikeses linnas Colombo lähedal.

Seal kohtas Muthuvel adventpastorit ja kaks meest rääkisid tihti usust. Nad vestlesid paljudel pastoritööd puudutavatel teemadel ning adventpastor õpetas Muthuvelile, kuidas õige toitumise abil tervist hoida. Muthuvelile meeldisid nende jutuajamised, kuid ta ei tundud soovi adventistiks saada. Veel mitte.

Viimaks kodus

Mitu kuud hiljem läks Muthuvel oma kodukülla. Seal olles käis ta piirkonnas peetavatel evangeelsetel koosolekutel ning sai teada palju uut Jumalast ja Tema käskudest. Ta uuris Piibli tekste, mille kõneleja igal õhtul andis, ja enne koosolekute lõppemist võttis Muthuvel vastu uued õpitud tõed. Ta loobus tööst pastorina ning jäi kodukülla. Ta elab vanemate juures ja tunnistab teistele külaelanikele oma usust. Ta uurib Piiblit viie inimesega, kes on huvitatud kristlaseks saamisest. Muthuveli vanemad on näinud Jumalat oma poja elus ja on loobunud traditsioonilistest jumalatest, et järgida elavat Jumalat.

Väike adventusklike grupp käib koos kodudes, aga nad püüavad ehitada oma külla lihtsat kirikut. Muthuvel rõõmustab, et Jumalal oli temast kahju ning et Jumal tõstis ta põrmust üles uuele elule Kristuses.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda palvelaid kogudustele, kel ei ole praegu kohta, kus jumalateenistusi pidada. Palu Jumalalt tarkust, kuidas saaksid sina oma misjoniannetuste kaudu aidata levitada evangeeliumi Sri Lankal.

Muthuvel Arumugam elab Sri Lankal Bandarawelas, kus ta tunnistab oma usust kõigele, kes teda kuulavad.

26. november 2005
Sri Lanka

Juhukohtumine bussis aitas naisel ja tema lähedastel kogeda oma elus Jumala väge.

Jumal ja elevandid

Kusumawathie Perera

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Ühel hommikul sõitsin ma bussiga Sri Lanka pealinna Colombosse. Ma nägin läheduses istuvat perekonna vana tuttavat Francist. Ma ei olnud teda ammu näinud ja ma tervitasin teda rõõmsalt.

“Kuhu sa lähed?” küsisin ma temalt.

“Ma lähen kirikusse,” vastas Francis.

“Kirikusse?” küsisin ma üllatunult. “Ma ei teadnudki, et sinust on kristlane saanud.”

“Jah,” vastas Francis, “ma käin nüüd seitsmenda päeva adventistide kirikus. Oled sa sellest kuulnud?”

Ma ütlesin, et ei ole sellest kirikust midagi kuulnud.

„Ka minust sai kaks aastat tagasi kristlane,” rääkisin ma talle. “Ma olin halvatud ning ei suutnud enda jaoks pisimatki asja teha. Siis palvetasid ühed kristlased minu eest ja Jumal tegi mu terveks. Sellest ajast peale käin ma nende kirikus. Kuid nende jumalateenistustel on mõningad asjad, mis mulle ei meeldi. Nad hüppavad ringi ja karjuvad ja keerlevad põrandal ning räägivad imelikes keeltes. Aga see on kirik, kus ma terveks sain ja nii käin ma seal edasi. Aga viimasel ajal ma pole seal olnud.”

Francis pakkus, et tuleb mulle sõbraga külla.

“Me võime koos Piiblit uurida. Ma räägin sulle veidi adventkogudusest ja sellest, mida adventistid usuvad,” pakkus ta. Ma ei olnud huvitatud teise kirikusse minekust, kuid Francise kutsusin külla hea meelega.

Mõne nädala pärast tuli Francis külla ja tõi oma pastori kaasa. Meil oli tore olemine ning pastor rääkis Jumalast ja Jeesusest sellises lihtsas ja kergesti arusaadavas keeles, et ma tundsin end Jeesuse lähedal olevat. Siis palvetas ta minu ja mu pere pärast. Tema palve oli kui ilus vestlus sõbraga.

Uus meelepärane sõnum

Francis ja pastor käisid tihti meil ja rääkisid mulle Jumala tõdedest. Ma ei oska hästi lugeda ning pastor aitas mul Piiblist uurida mind huvitavaid teemasid. Mulle meeldisid need piiblitunnid, kuid mu mees ei tahtnud Jumalaga tegemist teha. Kui ta nägi Francist ja pastorit tulemas, läks ta kodust ära.

Ühel päeval, kui pastor ja Francis olid veel meil, tuli mu mees purjuspäi koju.

Mu mees jõi end tihti purju ning tema joomine oli meie elu kohutavaks teinud. Kui ta jõi, muutus ta vahel vägivaldseks, lõhkus mööblit ning hirmutas mind ja lapsi.

Kui pastor nägi mu mehe seisundit, siis ta palvetas tema eest. Ma teadsin, et mu mehel pole hiljem isegi meeles, et ta pastorit nägi, kuid mul oli hea meel, et pastor oli nõus tema eest palvetama.

Järgmisel hommikul oli mu mees kaine. Ta ei mäletanud eelmise päeva joomingust peaaegu mitte midagi, kuid tal oli meeles, et pastor oli tema eest palvetanud. Mingil imelisel viisil oli see palve teda liigutanud ja ta ütles, et ta on alkoholismist terveks saanud. Ma tahtsin teda uskuda, kuid ma olin ennegi kuulnud tema lubadusi joomist lõpetada, aga see ei olnud kunagi kaua kestnud. Ent sellest päevast alates ei puudutanud mu mees enam kunagi alkoholi. Ta jättis ka sõltuvusttekitava beetelpähkli närimise. Ta oli tõesti terveks saanud!

Kui pastor ja Francis jälle külla tulid, rääkisin ma neile, mis oli mu mehega toimunud, ja siis me röömustasime koos. Kui me piiblitunnid lõpetasime, sain ma ristitud seitsmenda päeva adventistiks.

Elevandid ja kookospähklid

Minu mees on farmer ning me kõik töötame kõvasti põldudel. Külvi- ja lõikusaeg on põllumehe jaoks tähtsad perioodid ning me olime alati läbi viinud teatud rituaale, et valmistada meelehead jumaltele ning kindlustada head saaki ja rikkalikku lõikust. Külviajal riputasime kookospähklid kolme puu otsa meie põldude juures ja palusime kohalikel jumalatel meie vilja kaitsta. Lõikusajal panime kookospähklid riisivihkude sisse tänuannina jumalatele. Isegi pärast esimeses kristlikus kirikus käima hakkamist jätkasin ma jumalatele selliste andide toomist.

Ent kui ma sain adventistiks, mõistsin, et need annid austavad ebajumalaid. Ma hülgasin traditsioonid, mida olin järginud lapsest saati. Naabrid arvasid, et on ohtlik jumalatele mitte meelehead valmistada. Nad arvasid, et ma olen hull, kui nägid mind maas põlvitamas ja palumas enne kündi taeva Jumalalt viljale õnnistusi. Nad pahandasid minuga, et ma ei järginud oma esivanemate tavasid. Kuid Jumal austas mu usku ning naabrid ja pere nägid Jumala väge.

Sri Lanka põllumeestel on üks suur probleem. Kui vili on peaaegu lõikuseks valmis, tulevad elevandid. Nad on tohutusuured ja ohtlikud ning suudavad ühe ööga kogu vilja maha trampida. See on oht, mida me kõik kardame. Meil oli kombeks tuua oma jumalatele erilisi ande, et kaitsta oma vilja elevantide eest. Kuid nüüd, selle asemel, et tuua ande traditsioonilistele jumalatele, palusin ma taeva Jumalal kaitsta meie riisipõldu elevantide eest.

Kui riis küpses ja lõikus lähenes, käisime mehega igal hommikul vara oma viljapõldu uurimas. Ühel hommikul nägime elevantide radu meie riisipõllu igas küljes, kuid mitte ükski riisikõrs ei olnud painutatud või murdunud, mitte ükski elevandi jalajalg ei rikkunud meie riisipõldu. Kõik teised meie kandi põllumehed said elevantide tõttu suuri kahjusid, kuid Jumal oli kaitsnud meie riisipõldu ning seda ei olnud elevandid puutunud.

Jumala vägi

Kui naabrid nägid, kuidas meie põllud oli elevantidest puutumata jäänud, olid nad hämmastunud ega pahandanud enam sellepärast, et ma Jumala poole palvetan. Kui nad taeva Jumala väge nägid, et saanud nad enam midagi öelda.

Kuigi minu mees ei ole kristlane, lubab ta mul anda Jumalale kümnist kogu riisist, mis me saame. Mu abikaasa teab, et ilma minu palvete ja Jumala kaitseta oleks elevandid hävitanud kogu saagi. Ja alates sellest ajast, kui ma hakkasin andma Jumalale kümnendikku saagist, on meid õnnistatud suurema saagiga kui varem. Meil on piisavalt riisi, et toita terve aasta oma peret ja jagada seda ka teistega.

Minu pere on näinud, mida Jumal on meie heaks teinud ning kaks meie tütart ja nende pered teenivad koos minuga Jumalat meie küla väikeses adventkoguduses. Naabrid soovivad rohkem teada saada taeva Jumalast, kes on võimsam kui elevandid. Mõned neist on alustanud pastoriga Piibli uurimist. Praegu uurib kümme inimest meie külast koos Piiblit ja kaks on ristitud. Kuigi mu mees ei ole veel andnud oma elu Jumalale, tean ma, et ta usub, ning ühel päeva tuleb ta Päästja juurde.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada jumalateenistuste hooneid sellistele kogudustele nagu minu oma. See innustab veel enam inimesi tulema ja vaatama, et Issand on hea ja Tema heldus kestab igavesti.

***Kusumawathie Perera** on põllumehe naine
ja elab Sri Lanka põhjaosas.*

3. detsember 2005
Sri Lanka

Protestantliku kiriku pastor arvas, et on leidnud suurepärase mooduse aja kokkuhoidmiseks kirjutades jutlused üles, kuid see maksis talle tema usu ja kiriku.

Varastatud jutlused

Gamini Mendis

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Ma tahtsin koosolekule kokku kutsuda kõik mu kodulinnas olevad vaimulikud. Ma arvasin, et meil oleks vaja koos palvetada ja osaduses olla. Ma vaatasin nimekirja veel kord üle, tegemaks kindlaks, et ma ei ole ühtegi pastorit unustanud. Ma teadsin, et mõned vaimulikud ei ole rahul sellega, et ma kutsusin ka adventpastori, sest nad arvasid, et adventistid on sekt. Kuid mina soovisin kaasata kõik jutlustajad.

Ma ei olnud enne paljusid vaimulikke kohanud ja see oli hea võimalus nendega vestelda. Ma olin eriti huvitatud sellest, et adventkogudusest rohkem teada saada. Kui adventpastor ütles, et nende kogudus peab pühapäeva asemel laupäeva, äratas see minus huvi. Kuid mu huvi oli puhtalt isekas. Ma otsustasin minna laupäeval adventkirikusse ja kuulata pastori jutlust. Siis saaksin tema materjali kasutada ära oma pühapäevases jutluses. See hoiaks palju vaeva kokku.

Järgmisel laupäeval läksin ma adventkirikusse. Pastor ja tema kogudus tervitasid mind sõbralikult. Ma kuulasin jutlust hoolikalt ja tegin usinalt märkmeid. Järgmisel päeval esitasin sama jutluse, mida olin kuulnud adventkirikus, ainult mõnede väikeste muudatustega. "See teeb mu elu palju kergemaks," mõtlesin ma. Järgmisel laupäeval läksin jälle adventkirikusse ning tegin taas jutluse kohta märkmeid. Neid kasutasin pühapäevases jutluses oma kogudusele. Järgmisel nädalal kordus sama. Laupäeva õhtul uinusin, olles rõõmus hiilgava idee üle säästa töövaeva.

Surnud mees elab

Öösel ärkasin ma äkilise terava valu pärast õlas. Ma hüppasin üles ja panin tule põlema. Mind oli madu hammustanud. Mina ja mu naine otsisime palavikuliselt oma toast madu, kuid me ei leidnud teda. Naine viis mind haiglasse, kuid me ei osanud arstidele öelda, missugune see madu oli ja nii ei suutnud nad vajalikku vastumürki leida. Ma kaotasin teadvuse ja arst arvas, et ma surin.

Mind viidi surnukuuri ja mu vend tõi kiristu. Minu pere ja sõbrad hakkasid mu keha ümber nutma. Mõne aja pärast puudutas mind keegi. Võib-olla tundsid nad soojust seal, kus nahk oleks pidanud külm olema, seepärast kontrollisid nad järele ja leidsid, et mul oli veel nõrk pulss. Erutatult kiirustasid nad minuga haigla intensiivraviosakonda. Ma jäin haiglasse kaheks nädalaks. Mul olid suured valud, kuid aegamööda hakkasin paranema.

Paljud kaaspastorid tulid mind vaatama. Mõned ütlesid, et Jumal karistas mind, kuna ma olin adventkirikus käinud. Adventpastor käis mu juures mitu korda ja tõi mulle lugemiseks raamatu "Suur võitlus".

Mul oli haiglas lugemiseks palju aega ning haiglast välja saamise ajaks olin raamatu läbi lugenud. Kui adventpastor mulle koju külla tuli, oli mul tema käest palju küsida.

Vahele jäänud jutlusevaras

Kui ma olin juba piisavalt terve, et jutlusi pidada, läksin ma jälle adventkirikusse jutlusematerjali laenama. Loomulikult ei ütelnud ma kellelegi, mida ma teen. Ka minu kogudus ei teadnud, kust ma jutluse ideed sain.

Ühel hingamispäeval pidas adventpastor jutluse hingamispäeva pühitsemisest. Ma laenasid ka selle jutluse ning rääkisin hingamispäeva pühitsemisest. Pärast jutlust tulid minu koguduse liikmed küsima, miks me peame pühapäeva, kui õige püha päev on laupäev, nagu ma jutluses öelnud olin.

Äkki mõistsin ma, et olin langenud iseenda kavaluse ohvriks. Koguduse küsimustele vastamiseks oli mul vaja rohkem informatsiooni. Ma läksin adventpastori juurde ja palusin tal minuga koos Piiblit uurida, alustades hingamispäevast. Pärast Piibli kirjakohtade lugemist, mis rääkisid hingamispäevast, esitasin talle kõik küsimused, mida mu kogudus mulle oli esitanud. Seejärel kutsusin ma oma koguduse kokku ja pidasin neile sama piiblitunni hingamispäevast. Mitte kõik ei olnud sellest uuest tõest huvitatud, kuid paljud tahtsid veel rohkem teada.

Uue tõe vastuvõtmine

Minu konfessiooni kogudusejuhtideni jõudis teade, et ma õpetan adventistide doktriine. Nad ei olnud minuga üldse rahul. Nad ütlesin, et kui ma jätkan adventpastori moodi jutlustamist, et saa ma nende kirikus pastorina jätkata. Selleks ajaks olin ma juba hakanud uskuma hingamispäeva ja teisi Piibli tõdesid, mida ma olin pastorilt laenatud jutlustest õppinud. Ma ei saanud enam hakata jutlustama nagu kunagi varem. Aga mida ma pidin tegema?

Ma otsustasin saada adventistiks, muuta oma kirik adventkirikuks ning tuua kaasa kõik oma koguduse liikmed, kes mind kuulavad. Pühapäevad said minu kirikus Piibli uurimise päevadeks ning mitmed adventpastorid tulid appi inimesi õpetama. Kolm või neli kuud uurisime intensiivselt Piiblit ja püüdsime mõista Jumala tahet meie elude ja meie kiriku jaoks. Siis oli meil ristimine, millega ühines 20 minu koguduse liiget adventkoguduse perega. Hiljem ristiti veel 13 inimest. Rohkem kui pool minu väikese koguduse liikmetest on ühinenud adventkogudusega.

Mõned neist jagavad teiega täna oma kogemusi.

Koguduseliikmed tunnistavad

Leela on naine, kes sai ristitud esimeses grupis. Ta ütleb: "Meie endises kirikus oli piibliuurimine pealiskaudne," ütleb ta, "kuid nüüd on Piibel kallihinnaline ning me kaevume sügavalt sellesse, et seda mõista. See meeldib mulle. Ma ei olnud kunagi varem hingamispäevast kuulud, aga oma pastori kaudu sain ma teada, mida hingamispäev tähendab. Mind ristiti koos 19 meie koguduse liikmega, kes otsustasid ühineda adventkogudusega. Minu kaks tütart ristiti koos minuga. Ma olen tänulik, et meie pastor ei jätnud meid omapäi, vaid võttis meid endaga kaasa sellesse uude ja sügavamasse usku."

Nimal, üks teine liige, annab järgmise tunnistuse: "Pastor ajas meid segadusse oma äkilise doktriinimuutusega. Ta ütles, et ta oli eksinud selles, mida meile oli õpetanud ning et nüüd usub ta, et mitte pühapäev, vaid laupäev on püha päev, mida Jumal käskis meil pühitseda. Pastor avas Piibli, et lugeda meile Jumala käsku seitsmenda päeva, laupäeva, pühitsemise kohta. Me küsisime, miks ta on seda tõe nii kaua varjanud? Ta selgitas, et oli ise just sellest teada saanud. Me teadsime, et peame järgima seda uut käsku ja pidama seitsmendat päeva pühaks. Koos ühinesime me adventkogudusega ja praegu olen ma koguduse kassapidaja ja kogudusevanem."

Ma ei kavatsenud adventpastori jutluste varastamisega kuidagi kogudust muuta, aga Jumal muutis minu peetuse usuks ning ma tänan Teda selle eest.

Gamini Mendis töötab pastorina samas Sri Lanka piirkonnas, kus ta varem oli karismaatilise kiriku pastor. Praegu on tema hoole all kolm adventkogudust.

10. detsember 2005

Guam

Sellel karmil endisel mereväelasel oli Jumala hellast armastusest palju õppida.

Andestatud

Jesse Laguña

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Kui mu ema suri olin ma ainult nelja-aastane, liiga noor, et mõista surma, ometi tajusin, et midagi oli valesti. Mul oli õnnetu lapsepõlv. Ükskõik, kuidas ma ka ei püüdnud, ei olnud mu isa kunagi rahul. Ta pööras mulle vähe tähelepanu. Kui ma olin 9-aastane, lahkusin ma kodust ning olin sugulaste ja tuttavate juures, kuni mind pandi lastekodusse.

Teismelisena elasin ma kolm aastat lastekodus. Sel ajal kohtasin ma üht tõesti pikka poissi, kes oli hea korvpallur. Me hakkasime vestlema ja kui ma talle oma nime ütlesin, oli ta üllatunud. Siis ütles ta mulle, et me oleme sugulased.

“Sinu ema ja minu isa olid õde ja vend,” kinnitas ta mulle. Ma suutsin seda vaevu uskuda. Ma ei olnud kunagi tundnud oma ema perekonda ning ma ei teadnud, et mul olid tädid, onud ja nõbud.

Nõbu viis mind oma koju perekonnaga tutvuma. Majja tuli üha enam sugulasi, kes kõik tahtsid mind näha. Kui me vestlesime, sain ma teada, et mu ema oli surnud isa peksmise tagajärjel tekkinud komplikatsioonidesse.

Mind lasti lastekodust ära ja ma läksin onu juurde elama. Mõnikord käisin ma isa juures oma nooremat venda ja õde vaatamas. Kord, kui ma majale lähenesin, nägin kuidas isa võttis mu väikse venna ja virutas ta vastu seina. Kui ma ligi jooksin ja teda takistada üritasin, võttis ta lauajupi ja lõi mind sellega.

Minu viha isa vastu kasvas ja tugevnes. Minu isa oli Guami saarel lugupeetud ja meeldiv inimene. Mitte keegi perest väljaspool ei teadnud, milline ta kodus on.

Ma ei lootnud mitte kellelegi ega mitte millelegi. Ma maksin ise kooliraha ja töötasin, et osta endale riideid. Kui ma keskkooli lõpetasin, astusin ma õhuväkke, et saarelt minema saada. Kahe aasta pärast viidi mind üle mereväkke. Ma töötasin end üles kuni seersandi auastmeni.

Ma abiellusin ning meile sündis kolm last. Töö tõttu olin kodust palju eemal ning minu meelelaadi ja puuduste tõttu oli abielu raske hoida. Lõpuks me lahutasime. Ma tundsin end seesmiselt tühja ja haigetsaanuna; jällegi ei olnud mul perekonda ja ma olin täiesti üks.

Rahulolematus

Kuigi mul oli mereväes edukas karjäär, tundsin ma end rahulolematuna. Miski ei olnud minu jaoks enam oluline ja ma leidsin, et elu ei ole elamist väärt. Ma võtsin püssi ja laskemoona ning läksin randa oma elu lõpetama.

Ma sumasin kivini vees ja istusin oma relvaga maha. Ma mõtlesin oma ebaõnnestunud elu üle. Ma olin seal mõnda aega istunud, kuni märkasin lähenemas politseinikku. Ta nägi, et ma kavatsen sooritada enesetappu ning sumas vette minu poole. Ma tõstsin relva ja käskisin tal taganeda.

Politseinik taganes. Peagi jõudis kohale kolonel minu mereväebaasist ja käskis mul relva ära panna. Ma keeldusin. Siis tuli minu isa. Kui ma nägin teda enda poole tulemas, panin ma relva endale suhu ja vajutasin päästikule. Toimus plahvatus ja ma kukkusin tahapoole kivilt maha.

Ümber seisvad inimesed kiirustasid mind veest välja tõmbama. Ma olin elus. Nad uurisid relva ja leidsid, et kuul oli püssitorus poole peal kinni kiilunud.

Kui mu isa nägi, mis juhtus, kõndis ta minema.

Ma sain oma tahtmise – mind lasti mereväest lahti. Nüüd ei olnud mul tõesti enam midagi. Mul ei olnud ei tööd ega peret ning ma vihkasin oma isa. Minu elu oli suur ümmargune null.

Dr. Lootus

Ühel päeval üritasin ma jälle enesetappu teha. Haigla esmaabiosakonnas kohtasin ma dr. Nozakit. Õed olid talle rääkinud, et ma olin enesetapjalike kalduvustega.

“Selle mehe jaoks pole mingit lootust,” ütlesid nad. “Ühel heal päeval tapab ta end niikuinii.”

“Ärge öelge nii,” kuulsin ma dr Nozakit ütlemas. “Me päästame tema elu.”

Dr. Nozaki opereeris mind ja ma ärkasin palatis. Ma vaatasin ringi ja nägin kapil Piiblit. Ma panin selle silma alt ära ja püüdsin uuesti magama jääda. Kui ma ärkasin, leidsin kapilt järgmise Piibli. Ma panin ka selle ära. Selleks ajaks, kui ma haiglast välja sain, olin ma kappi peitnud kuus Piiblit. Kui ma lahkusin, soovitas dr. Nozaki mul neid lugeda, aga ma ütlesin, et pole huvitatud.

“Loe ainult Johannese raamatut,” ütles ta. Lõpuks olin ma nõus ainult Johannese raamatut lugema.

Ma ei tea miks, aga ma võtsin kõik kuus Piiblit koju kaasa. Ja ma lugesin Johannese raamatut. Ma pidin tunnistama, et see oli huvitav.

Dr. Nozaki ei unustanud mind, kui ma olin haiglast koju läinud. Ta helistas mulle iga päev ja külastas mind, et näha, kas mul on süüa ja riideid. Ma imestasin, miks peaks keegi minust nii huvitatud olema, kui isegi mu oma pere minust ei hooli.

Ma sain aru, et dr. Nozaki hoolis minust tõesti ning aja jooksul hakkasin ma teda usaldama. Ma alustasin temaga Piibli uurimist ja mu elu muutus. Ta kutsus mind oma kirikusse ja ma sain teada, et Jeesus armastab mind tõesti. Võttis veel veidi aega, kuid ma andsin oma elu Talle. Ühel päeval läksin tagasi kivile, kus tahtsin oma elu lõpetada ning tänasin Jumalat elu päästmise eest. Ma õppisin edasi ja mind ristiti seitsmenda päeva adventistide kogudusse.

Rahu

Ma tundsin end ikkagi üksildasena, kuid ma teadsin, et ei ole tegelikult päris üksik – Jumal on minuga. Esimest korda elus tundsin ma rahu.

Ma olin oma tütardega rohkem koos ja kui dr. Nozaki soovitas mul nende emaga ära leppida, olin ma nõus proovima. Kui mu laste ema nägi minu muutunud elu, ütles ta, et annab mulle veel ühe võimaluse ning me abiellusime uuesti dr. Nozaki kodus. Ma olin väga rõõmus, et mulle oli antud uus võimalus perega olla.

Kuid kõik ei ole alati täiuslik olnud ning minu tee Jumalaga oli siledusest kaugel. Mul oli tööd vaja ja mul oli kiusatus mängida hingamispäeval softpalli. Tegelikult jätsin ma mõneks ajaks hingamispäeviti kirikusse minemata, et selle asemel softpalli mängida. Siis mõistsin ma, et Jumal on minu jaoks palju tähtsam kui softpall. Jumal leidis minu jaoks lahenduse – mind kutsuti adventhaigla uue softpallimeeskonna treeneriks.

Minu elu hakkas muutuma tervikuks. Kuid üks tükk oli veel puudu. Ma ei olnud oma isaga leppinud. Dr. Nozaki soovitas mul isaga rääkida enne, kui on liiga hilja. See oli raske, aga ma leppisin temaga enne tema surma. Matustel võisin ma tunnistada, kuidas usk Jumalasse oli päästnud suhted maapealse isaga. Ma tean, et kui Jumal saab päästa minu, saab Ta päästa ükskõik kelle.

***Jesse Laguña** on Guami Adventakadeemias keskastme ja gümnaasiumi kehalise kasvatuse õpetaja.*

17. detsember 2005

Guam

Lubatud kingapaari hilinenud kohalejõudmine tõi noormehe silmitsi hingamispäeva tõega.

Hingamispäevakingad

Dwight McKeever

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noormehel ette kanda.]

Kingapoodi, kus ma töötasin, sisenes noor naine. Ma tundsin teda, sest tema pere oli püsiklient. Midagi olin tema juures teistmoodi, kuid mul võttis pisut aega, et põhjust välja selgitada. Ta ei kandnud ehteid ega olnud meigitud. Siiski tundus temast kiirgavat mõistlikku veetlust.

Ma tõin talle proovimiseks kingi ja ta leidis endale meeldiva. Kuid meil ei olnud tema suurust. Ma kinnitasin talle, et see pole probleemiks. Me saame kingad tellida ja need on meil kolme päeva jooksul kohal. Becky tellis kingad ja ma ütlesin talle, et neid on oodata kolmapäeva pärastlõunal.

“Siis on hästi,” ütles ta. “Ma ei vaja neid enne laupäeva.”

Puuduvad kingad

Becky tuli tagasi kolmapäeva pärastlõunal, kuid tema kingad ei olnud kohale jõudnud. Ma palusin ebamugavuste pärast vabandust ja kinnitasin, et järgmisel päeval on kõik korras. Aga kui neljapäevane saadetis kohale jõudis, ei olnud nende hulgas Becky kingi. Ma helistasin kiiresti firmasse ja küsisin, mis lahti on. Juhataja selgitas, et kingad jõuavad järgmisel päeval kindlasti kohale.

Kui Becky tuli oma kingade järele, selgitasin talle probleemi ja tema võttis vabanduse lahkelt vastu.

“Ma ei ela kaugel,” ütles ta. “Ma võin homme tulla. Oled sa kindel, et kingad homme kohale jõuavad?” küsis ta. “Mul on neid laupäeva hommikuks vaja.”

Kui Becky reedel tuli, punastasin ma teda tervitades. Saadetis ei olnud veel kohale jõudnud. Ma soovitasin tal mõni minut oodata, sest auto tuleb iga hetk. Kuid Becky ütles, et tal on koju kiire.

“Miks sul homme kingi vaja on?” küsisin ma tema äraminekut viivitades.

“Ma mängin orelit ja mu vanad kingad on väga kulunud. On aeg osta uus paar,” vastas ta lihtsalt. Becky ootas veel mõne minuti, kuid siis ütles ta, et peab minema. Kuigi ta oli väga lahke, teadsin, et ta on pettunud. Jälle vabandasin ma viivituse pärast.

Just 15 minutit pärast Becky lahkumist jõudis kohale autojuht tema kingadega ja terve rea vabandustega hilinemise pärast. Ma helistasin kohe Beckyle ja ütlesin, et tema kingad jõudsid kohale ja kutsusin teda neile järele.

Kuid minu üllatuseks vastas Becky: “Olgu pealegi. Ma kannan homme enda vanu kingi ja tulen uutele laupäeva õhtul järele.”

Veider keeldumine

Ma püüdsin teda veenda õhtul kingadele järele tulema, kuid ta keeldus. Lõpuks panin ma telefoni pettunult ära, olles mures selle pärast, et ei suutnud talle kingi õigeaegselt kätte toimetada.

Kujutlege mu vapustust, kui Becky mõne minuti pärast poeuksest sisse astus. Ta ütles, et tuli mulle kinnitama, et pole üldsegi kingade hilinemise pärast pahane ning et talle avaldasid sügavat muljet minu pingutused probleemi lahendamiseks. Siis pöördus ta minema.

“Aga sinu kingad?” küsisin ma. Ta ütles, et ei tulnud kingadele järele ning et seda teeb ta laupäeva õhtul. Ma pakkusin, et laenan talle raha kingade jaoks, kuid ta naeratas ja keeldus. “Ära muretse,” ütles ta. “Ma tulen homme neile järele.” Siis läks ta poest välja.

Ma olin täiesti segaduses.

“Miks ta ei võtnud kingi täna?” imestasin ma. Äkki ma tundsin, et pean seda teada sama. Ma jooksin poest välja Beckyle järele.

“Palun, ütle, miks sa ei võtnud täna kingi,” ütlesin ma talle. “Ma tean, et sul oli neid vaja homseks ja nüüd kui kingad on kohal, ei võta sa neid. Ma ei saa sellest aru.”

Becky kahtles pisut ja ütles siis: “Ma olen kristlane.”

“Aga mina olen ka kristlane,” ütlesin ma talle. “Mis on kristlusel pistmist sellega, et sa täna kingi ei võtnud?” Selleks ajaks olin ma juba tõeliselt segaduses.

“Kui sa oled kristlane,” vastas ta naeratusega, “siis sa tead, et kümnes käsus on kirjas, et me peame hingamispäeva pühaks pidama. See tähendab, et Jumala hingamispäeval me ei osta ega müü ega tööta.”

“Kuid täna on alles reede,” ütlesin ma veendunult. “Hingamispäev on alles pühapäeval.”

“Ei,” naeratas ta uuesti. “Hingamispäev on nädala seitsmes, mitte esimene päev. Vaata oma kalendrit.”

Ma kutsusin Becky tagasi kingapoodi, kus mul oli laual kalender. Me läksime poodi tagasi ja ma osutasin kalendrile.

“Näed?” ütlesin ma enesekindlalt. Siis vaatasin ma uuesti. Laupäev oli seitsmes päev, mitte pühapäev.

“Kuidas ma olen sellest 25 aastat mööda vaadanud?” pomisesin ma omaette. Siis ütlesin ma talle: “Kuid täna on ikkagi reede, mitte laupäev. Sa saad oma kingad kätte.”

Kutse mõistmisele

“Ma ootan kingade ostmisega siiski homseni,” ütles ta. “See on pisut keeruline, kuid Piibel selgitab seda hästi. Kas sind huvitaks sellest teadasaamine? Üritus, millel ma homme orelit mängin, on tegelikult Ilmutusraamatu seminar, mille viib läbi külalisevangelist. Ta hakkab rääkima Piibli prohvetikuulutustest ning teemade hulgas on ka põhjalik hingamispäeva ja pühapäeva uurimus. Kui sa ei karda Piibli tõde teada saada, oleksin ma rõõmus, kui sa tuleksid.”

“Ei, ma ei karda,” ütlesin ma julgelt. “Tegelikult on Ilmutusraamat ebamäärane ja ma pole kuulnud kedagi isegi mitte püüdnud selgitada kõiki neid sümboleid ja metsalisi ja kuningriike ja muid asju. Jah, ma arvan, et ma tulen.”

Järgmisel hommikul sõitsin ma mootorrattaga Becky kodu juurde ja järgnesin nende pere autole kirikusse. Korra mõtlesin ma sõidu ajal: “Mida sa teed? Lähed võõraste järel vaimulikule koosolekule kirikusse, millest sa pole varem kuulnud? See võib olla igav ajaraiskamine või isegi midagi hullemat. Tegemist võib olla mingi sektiga!” Ma võitlesin endaga mõne minuti. Ma võiksin pöörata järgmisest tänavast ära ja selle rumaluse unustada.

Ma palusin Jumalat, et Ta aitaks mul otsustada ning äkitselt tundsin ma ülevoolavat rahu tunnet. Ma otsustasin minna seminarile. Kuuldud Piibli tõed vapustasid mind ning järgmised seitse aastat kulutasin ma nende ümber lükkamisele.

“Kuidas võivad nii palju pühapäeva pidavad inimesed eksida?” juurdlesin ma. Kuid mida enam ma asja uurisin, seda enam mõistsin, et ei suuda adventkirikus kuulnud tõdesid ümber lükata. Lõpuks ei suutnud ma tõde enam kauem eirata. Ma jätsin võitlemise ja minust sai adventist.

Ma tänan Jumalat noore naise eest, kes keeldus usuga kompromissile minemast ja ostmast kingi, mida ta väga soovis. Tema usk juhtis mind Piibli tõdede juurde,

millest ma varem kuulnud ei olnud ja mida ma praegu väga kalliks pean. Sellele noorele naisele olen ma igavesti tänulik.

Dwight McKeever elab oma perega Guami saarel.

24. detsember 2005
Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Meie ülesanne käesoleval ajal

Osatäitjad: Jutustaja ja neli reporterit (või laske kahel reporteril lugeda kummalgi kahe osa). *[Valige osatäitjad, kes oma osa harjutavad ja arusaadavalt esitavad. Kuigi osatäitjad ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad teksti sisuga nii tuttavad olema, et nad suudavad materjali kindlalt esitada.]*

* * * * *

Pühakiri: Kahele lugejale kordamööda lugemiseks.

Ja ma kuulsin Issanda häält küsivat: "Keda ma läkitan? Kes meilt läheks?" Ja ma ütlesin: "Vaata, siin ma olen, läkita mind!"

Ja Tema ütles: "Mine ja ütle sellele rahvale:... igaüks, kes hüüab appi Issanda nime, päästetakse."

Kuidas nad nüüd saavad appi hüüda Teda, kellesse nad ei ole uskunud? Ja kuidas nad võivad uskuda Temasse, kellest nad ei ole kuulnud? Ja kuidas nad saavad kuulda ilma kuulutajata? Ja kuidas nad võivad kuulutada, kui neid ei läkitata?

Minge siis ja tehke jüngriteks kõik rahvad, neid ristides Isa ja Poja ja Püha Vaimu nimesse ja neid õpetades pidama kõike, mida mina teid olen käskinud.

Ja vaata, mina olen iga päev teie juures maailma-ajastu otsani!"

(Jes.6:8,9; Ro.10:13-15; Matt.28:19,20)

* * * * *

Jutustaja: Püüdes Kristuse evangeeliumi viia Vaikse ookeani 13 riigile ja tuhandetele saaretele seisab Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjon silmitsi paljude erinevate ülesannetega. See on piirkond, mis just aasta tagasi sel nädalal kannatas suuri kaotusi maavärina poolt tekitatud tsunamis, mille tagajärjel hukkus rohkem kui 150 000 inimest ning veel miljonid jäid kodudeta ja elatusvahenditega.

Esimene esineja: Bangladesh asub Aasia ristmikul. Pealinn Dhaka on kärarikas, kiirustav linn. Rikšad tunglevad suurte busside vahel tänavatel, mis kihavad

inimestest. Siin elab rohkem kui kolm miljonit inimest. Enamik on moslemid või hindud.

Linna vaiksemas osas asuv Bangladeshi uniooni misjonikeskus teenib selle vaese rahva miljoneid inimesi. Siin asub ka linna ainus adventkirik. Ainult üks kirik, rohkem kui 3 miljoni linnaelaniku jaoks.

Üle kogu linna asuvates üürikorterites käivad koos mõned väikesed globaalmisjonitööliste poolt rajatud grupid. Sellise grupi leidmiseks on vaja juhatust, sest nende kohta pole ühtegi silt. Üks korter, kuhu tuleb minna kolmest erinevast trepist ja koridorist, on tähistatud pintsliga mustale seinale maalitud tähtedega "SDA" ("Seventh-Day Adventist" – seitsmenda päeva adventistid). Usklikud peavad laulma vaikselt, muidu võivad nende mittekristlastest naabrid nõuda koosolekute pidamise lõpetamist.

Töö jaoks Dhakas on vaja sobivaid püsivaid hooneid, kus pidada seminare, tunde ja koosolekuid; kohta, kuhu saavad tulla mugavatesse ja rahulikesse oludesse õppima inimesed, kes ei tunne Jeesust.

Osa tänastest kolmeteistkümnest hingamispäeva annetest aitab rajada Dhaka kesklinna kaks misjonikeskust, kust saab kuulutus levida miljoniteni, kes ei ole veel Jeesuse nime kuulnud.

Teine esineja: Kambodža on tõusnud hävitava genotsiidi tuhand. Alles mõned aastad tagasi elasid ainsad Kambodža seitsmenda päeva adventistid väljaspool Kambodžat. Praegu on linnades ja maakohtades kasvav kogudus noor ja hästi edenev, sest Pol Poti režiimi üleelanud otsivad pärast riiki tabanud hävingut elu mõtet.

Kambodža pealinna Phnom Penhi südames asub suur hoone, mis kajab argipäeviti noortest häältest. See on riigi ainus adventkool. Selle klassiruumidesse ja saalidesse on kiilunud rohkem kui 300 õpilast. Kool on ülerahvastatud ning puudu on palju ehitisi, kuid pühendunud õpetajad ja juhtkond räägivad Jumala armastusest Tema lastele, kui nad õpetavad tähtede kõrval ka positiivset elustiili.

Kool ostis suure krundi linna ääres. Alustatud on kooli ehitamist, mis peaks mahutama rohkem kui 700 last ja noort. Vanemate laste jaoks on juba olemas ühiselamu ning ehitajatel on valmis klassiruumide ja juhtkonna bloki ehitusjoonised. Osa tänastest kolmeteistkümnest hingamispäeva annetest annab selle kooli ehituseks hädavajaliku rahasüsti, et kool võiks teenida sadade noorte ja laste haridusvajadusi algkoolist kuni gümnaasiumi lõpuni.

Kambodža lootuseks on noored ning see adventkool juhib paljud neist Jeesuse jalge ette.

Kolmas esineja: Sri Lanka on veetilgakujuline saareriik, mis asub India kagurannikul. Adventistid on saarel töötanud rohkem kui sada aastat, kuid vastupanu Jeesuse evangeeliumile on tugev. Siiski vastavad igal aastal Kristuse kutsele sajad inimesed.

Paljudel usklikel gruppidel ei ole jumalateenistusteks ruume. Nad üürivad ruume majades või kasutavad lihtsat bambusest palvemaja. Jumalateenistuste pidamine ajutistes ehitistes või madala kvaliteediga ajutistes palvelates ei tõmba Sri Lanka domineerivatest religioonidest eriti palju inimesi päästekuulutuse juurde. Kogemused näitavad, et lihtne, kuid asjakohane palvemaja tõmbab palju enam inimesi adventkuulutuse juurde, kui on seda suutnud üüriruumid või kodukirikud.

Tänane annetus aitab kümnel Sri Lanka kogudusel laiendada misjonitööd lihtsate palvelate abil, kus on võimalik pidada jumalateenistusi ja piiblitunde.

Neljas esineja: Üks suuremaid misjoniprojekte Guami saarel on adventakadeemia. Siin on õppinud sadu noori, paljud neist mitteadventistide

kodudest, ning nad on kohtunud pühendunud õpetajate ja juhtkonnaliikmete abil Issandaga. Koolil on raskusi hariduse kvaliteedi säilitamisega, sest kooli hooned vajavad ulatuslikku remonti.

2002. aastal tabas Guami kaks supertaifuuni (orkaani), mis lõhkusid kooli katuse ja põhjustasid mõnele hoonetele laiaulatuslikke purustusi. Kool püüab nüüd ehitada taifuunikindlad hooned, mis peaksid vastu ka tugevaimale tuulele, mis looduses ette tuleb.

Vihmaperioodil, mis võib kesta kuus kuud, vajab kool hädasti võimlat, sest taifuun lõhkus võimla põhimõtteliselt maatasa. Samuti tuleks hoonet laiendada, et seda saaks kasutada mitmel otstarbel. Teraskonstruksiooni tugevdatakse, et see peaks vastu piirkonnas märatsevatele tormidele. Osa meie kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab lõpetada kooli renoveerimist, et see oleks Guami saarel jälle noortele ja täiskasvanutele majakaks.

Jutustaja: Sel kvartalil on meil tohtu ülesanne: neli projekti neljas erinevas riigis. Kõik need vajavad meie ustavad toetust ja innukaid palveid. See viimastel aastatel palju kannatanud piirkond vajab teadmist, et kogudus kogu maailmast seisab nende taga, valmis avama oma südamed ja rahakotid.

Tänane võimalus on homme reaalsus. Võtame täna asja tõsiselt ning anname heldeid annetusi miljonite Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjoni elanike jaoks, kellele on vaja veel Päästjat tutvustada.

[Annetus]

Aruanne annetajatele

Viimane kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus, millest Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjon osa sai, aitas rajada evangeelse keskuse Yangooni kesklinna Myanmaris. Selles enamjaolt budistlikus riigis on ainult 8 protsenti kristlasi. See evangeelne keskus aitab jõuda inimesteni seminaride, terviseloengute, kursuste ja teiste misjoniürituste abil. Myanmaris on umbes 25 000 adventkristlast.

31. detsember 2005

Guam

Jumal viis vaese Filipiini noormehe Guami saarele, kus ta leidis usu ja elu mõtte.

Ustav Jumala sulane

Danilo Garcia

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Ma kasvasin üles vaeses külakeses Filipiinidel. Kuigi Manila oli meist vaid tunni tee kaugusel, võisime linna hüvedest ainult unistada. Keset riisipõlde elades olime pidevalt näljas. Tuli süüa kõike kättesaadavat: juuri, taimi, riisi ja elukaid, kaasa arvatud maod ja rotid. Kui ma olin kümneaastane, suri mu isa. Ema töötas põldudel

kombainiga riisi koristades. Palju aastaid hingas ta sisse tolmu, et teenida lastele mõned tassid riisi.

Külas tundsid kõik kõiki. Me olime vaesed, kuid elasime ilma hirmuta. Külaelanikud aitasid üksteist kõigega, millega suutsid. Me kõik uskusime Issandasse.

Ma soovisin väga oma koduste elu paremaks muuta, seepärast ei jätnud ma kooli pooleli. Kui ma vanemates klassides õppisin, olid mul ainult ühed auklikuks kulunud püksid. Ma kulutasin rohkem kui ühe paari tenniseid naaberkülas koolis käies. Meil ei olnud millegi eest õpikuid osta, sellepärast kirjutas õpetaja materjali tahvlile või dikteeris, meie kirjutasime selle vihikutesse ja õppisime. Eksamite ajal läksin tööle riisi istutama. See on raske töö, mis kurnab selga, kuid ma tahtsin edukalt kooli lõpetada.

Laias maailmas

Kui ma olin kooli lõpetanud, suundusin Manilasse tööd otsima. Seal kohtusin ma inimesega, kes pakkus mulle võimalust töötada abitöölisena kolledžis ning samas töö kõrvalt õppida. Mul ei olnud üldsegi plaanis edasi õppida, kuid sellisest ahvatlevast pakkumisest ei saanud ära öelda. Ma astusin inseneride kursusele ja samal ajal töötasin iga päev. Oli küll raske, kuid ma sain hakkama.

Pärast kolledži lõpetamist oli mul isegi inseneridiplomiga raske Filipiinidel tööd leida. Ma otsustasin asuda tööle välismaises ettevõttes, mis tegeles ehitustöödega Saudi Araabias. Ma hoidsin võimalikult palju kokku, et saata raha emale ning vendadele-õdedele. Ma töötasin Lähis-Idas mitu aastat.

Koju tagasi tulles olin ma jällegi raskustes. Ma sain teada, et keegi koostab Guami saatmiseks ehitustöölise rühma. Ma suundusin vestlusele. Ma olin kokkulepitud kohas terve päeva, kuid mitte kedagi ei tulnud. Järgmisel päeval kordus sama lugu. Siis löid kõik kandidaadid asjale käega ning lahkusid, mina jäin viimaseks – ja siis tuligi ettevõtte esindaja. Ta vestles minuga ja pani mu siis oma nimekirja esimesele kohale ning lubas mulle tööviisat Guami.

Tulevaseks tööks ettevalmistamisel lugesin ma läbi kõik, mida Guami kohta leidsin. Peagi sain ma viisa ja sõitsin ära. Alguses töötasin lihtsa ehitajana, hiljem sain töödejuhatajaks. Kuna ma teadsin, et kodused loodavad minu rahasaadetistele, elasin ma kokkuhoidlikult, iga senti arvestades. Mul oli väga hea meel teada saada, et ma aitan ka vennal haridust saada.

Ma elasin ühiselamus koos teiste filipiinlastega. Kuna ma oskasin autot juhtida, lootsid teised peale tööd transpordi asjus minu peale. Ma sõidutasin kolleege baaridesse, kukevõitlustele ja teistele meelelahutusasutustesse. Tasapisi hakkasin ma ka ise kulutama rohkem raha alkoholile, tubakale ja meelelahutusele.

Uus suund

Siis tutvusin ma ilusa tüdrukuga. Ma soovisin veeta oma vaba aja temaga, mitte filipiinlastega ühiselamust. Temale ei pakkunud huvi need kohad, kus mina varem lõõgastusin, ta oli teistsugune. Ma sain teada, et ta on adventist. Ma uskusin Jumalat ja käisin pidevalt kirikus, kuid selle tüdruku usk erines täiesti minu tavalisest ettekujutusest religiooni kohta. Tema usk avaldus igas tema tegevuses, igas eluvaldkonnas.

Tüdruk julgustas mind Piiblit uurima ning ma sain teada palju uut Jumalast ja sellest, mida Ta oma järelkäijailt ootab. Mu armastatu tuvustas mind adventpastoriga ning me uurisime temaga koos mitu kuud Piiblit. Ma vaidlustasin iga doktriini, kuid pastor jäi Piibli abiga oma seisukoha juurde.

Ma armastasin seda neidu väga ning peagi me abiellusime. Tema poolt oli see kindlasti riskantne samm ja ma tänan Jumalat, et ta seda tegi, uskudes minusse ja Jeesuse töösse minu juures minu elu muutmisel.

Kui ma ühiselamust ära kolisin, muutus mu elu kardinaalselt. Kuna ma suitsetasin ja tarbisin alkoholi, pidin ma tõsiselt pingutama, et neist kahjulikest harjumustest lahti saada. Eriti raske oli loobuda tubakast. Kuid äkitselt hakkasid mul tugevad peavalud iga kord, kui ma sigareti võtsin. Tänu Jumalale selle eest: valu aitas mul saavutada võidu selle kahjuliku harjumuse üle.

Paar aastat pärast abiellumist sain ma ristitud. Kuid probleemid ei kadunud: töödejuhataja amet ei lasknud hingamispäeva pidada. Ma palusin Jumalalt abi selle olukorra lahendamisel.

Uus töö, uus missioon

Mulle pakuti tööd Guami Adventakadeemia tehnilises teenistuses. Ma olin liigutatud ning nõustusin ettepanekuga kohe. Töötasu ei olnud küll eriti kõrge, kuid see-eest sain ma nüüd pidada hingamispäeva.

Mure Jumala kooli pärast sai minu elu mõtteks, ma sukeldusin töösse, võttes seda kogu hingega. Mõnikord polnudki see lihtne. Kui ma tööle asusin, vajas kool tõsist remonti, kuid selleks ei olnud eelarves raha. Elektrisüsteem ei vastanud standarditele, metallkatust ei oleks esimest taifuunigi vastu pidanud ja peale selle vajas kõik värvimist. Töö edeneb aeglaselt, kuid muutused toimuvad. Ma näen, kui palju tähendab see õppeasutus tudengite jaoks – ning ma tunnen end olevat privilegeeritud seisuses, sest mul on võimalus osaleda siin Jumala töös.

Teie, mu vennad ja õed, võite aidata Jumala majakat Guami saarel. Akadeemia pühendunud õpetajad ja töölised tegutsevad ustavalt koos tudengite ja koguduseliikmetega. Kuid meil on vaja teie abi, et taastata taifuuni poolt purustatud hooned ja teha meie rajatised loodusjõudude suhtes tugevamad.

***Danilo Garcia** elab Guami saarel,
kus ta räägib kõigile inimestele oma armastusest Jeesuse vastu.*